BATUGA

CANDAŞLIK

1. BÖLÜM

SUYA YAZILAN SIR

MURAT KILIÇ

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

BATUGA
Candaşlık 1. Bölüm
Suya Yazılan Sır

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
İşletme Koordinatörü: Fatih Can
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Baran Ekber
Kapak Tasarım: Ebrar Kılıç

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1.Basım, İstanbul, Şubat 2026
ISBN: 978-625-5779-66-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BATUGA

Candaşlık 1. Bölüm

Suya Yazılan Sır

Murat Kılıç

BATUGA:

Öz Türkçe bir isim.

1- Kahraman.

2- Gizli, gizlenmiş. Gizlenmiş kahraman

Ebrar ve M. Efe K. İçin…

Kendinize hep iyi davranın.
Unutmayın bilgi ağırdır, her anlamda ağır...

ÖN SÖZ

Profesyonel iş yaşantımdan arta kalan zamanımda yazmak benim için her zaman bir hobi olmuştur. Kendimce pek de iddialı olmadığımı söyleyebilirim (?) Buna rağmen küçük büyük pek çok hikâyemin yanında, mütevazı birer kitap gibi hazırlanmış olan yazılarım da bulunmaktadır. Şu anda elinizde tutmakta olduğunuz onların sekizincisi (idi). Ne var ki diğer yazılarımla birlikte çok eski, varlığı unutulmuş ve bu sebeple bozulmuş bir sabit sürücünün içerisinde durmaktaydı. Sürücü, bulunduğu unutulmuş yerden yeniden elime geldiğinde merakla üzerinde çalışmaya başladım. Kurtarabildiğim kısıtlı verilerin arasında BATUGA da vardı. 2001-2002 gibi ilk iki bölümün taslağını bitirmiştim. Onarım gören sürücüden çıkan belgeler parça parça yığınlar hâlindeydi ve yarısından çoğu tamamen silinmişti. Bir köşede yine dinlenmeye çekildiler. 2007 yılında yeniden toparlandılar. Sonrasında kızım Ebrar'ın yoğun ısrarı ile yeniden ele alıp daha modern bir kurgu oluşturarak tamamladım. Hatırlayabildiğim

kadarıyla ilk kurgudaki olaylara mümkün olduğunca bağlı kalmaya çalışarak. O zaman için üç farklı kitap olarak tasarlamıştım.

Aşağıdaki yazı 2001'deki taslak kitabın ön sözüdür.

"Türk mitolojisi ana hatlarıyla bile pek çok kimsenin varlığını bilmediği bir mitolojidir. Oysa çok zengin ve bir o kadar da derindir. Hemen hemen tüm dünya insanlarının aşina olduğu Yunan mitolojisi bence Türk mitolojisiyle asla boy ölçüşemez. Kim bilir, belki de bizden kopyalanmış bile denebilir. Eski tanrılarımızın çokluğu, varlıkların, iyi-kötü ruhların bolluğu ve çeşitliliği, muhteşem kahramanların sayısı azımsanamayacak kadar çoktur. Batının ve uzak kıtaların aslında özünde kısır kalmış karakter ve mitleriyle süslü, bol anlatımlı eserlerini hepimiz okuduk ve okuyoruz. Vampirler, kurt adamlar ve aynı tanrıların aynı hikâyeleri. Zeus'u bilmeyen var mı? Peki ya Kayra Han? Ak Ana? Kübey Hatun? Mitolojimiz teknik-sosyal imkânsızlıklardan dolayı filmlere, dizilere konu olamamanın yanında, maalesef sıklıkla okuduğumuz kitaplara da misafir olmuyorlar. Bilgisiz ve ilgisiziz. Bu konuda bir hikâye yazma fikri kafamda oluşmaya başladığında, kim bilir kaçıncı defa o ünlü "Süt Kardeşler" filmini seyrediyordum. Bütün fikir Gulyabani üzerine bir öykü yazma kararımla başladı. Gulyabani'yi araştırdım ama hakkında pek fazla bilgi bulamadım. Ancak mitolojiye olan ilgimi oldukça artırmıştı. Gulyabani aslında mitolojideki en basit ve sıradan karakterlerden biriydi. (Arap ve Ortadoğu kökenleri yüzünden belki bizim mitolojimizden oluşu bile şüpheli). Fakat konu, üzerine yüzlerce epik öykü yazılabilecek kadar büyük ve derin. Kesinlikle çalışılmayı ve kafa yormayı hak ediyor. Bu büyüklüğü ve derinliği bilimsel anlamda anlatmayı bilim insanlarına bırakmak istiyorum. Ben mitolojiyi tarihsel ve bilimsel olarak değil, mitolojideki karakterleri özüne sadık kalmaya çalışarak akıcı ve fantastik bir

kurgu ile günümüze taşımaya çalıştım. Söylediğim gibi "Kendim için yazıyorum. Çünkü hayal kurmayı seviyorum." Edebi boyutta nasıl değerlendirileceğini düşünmüyorum. Popüler olursa konuya ilgi artar. Mitolojimizi öğrenme isteği doğar. Bunu başarabilnek; önemli olan bu. Ben sadece yazdım. Umarım okur, umarım beğenirsiniz."

Ayrıca, bir kitap okurken ön sözünde rastladığım ve hep âdetten olduğunu düşündüğüm şu teşekkür etme satırları var ya? Ne kadar da gerekliymiş. Sadece kendisi için vakit isteyen, hazırlanması zor ve meşakkatli bir süreç. Bu sebeble Önce aileme, eşim Halime'ye, çocuklarım Ebrar (Sağ kolum ve elim) ve M. Efe K. (Fiziksel güç ve akıl) size çok ve en önce TEŞEKKÜR ETMEK istiyorum. İyi sabır gösterdiniz. Fakat hazırlıklı olun, galiba yeni başladık. Bir büyük teşekkür de Kardeşim Emel'e. Her seferinde, ısrarla ama ısrarla her yazdığım hik*â*yeyi ilk okuyan olup beni zorladığın için. Sonra Annem A. Zehra ve bu süreçte ihmal ettiğim diğer kardeşlerim Burak, Ebru Elif. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Murat KILIÇ

KISIM-1

KILIÇ

Elleri titriyordu. Çok şaşkındı. İçinde bir korku filizlendi. Aslında ne yapıyor olduğunu uğraşı boyunca hiç anlamamıştı. Amaçladığı şey kesinlikle bu değildi. Farkında olmadan, yaşıyor olduğu derin üzüntü, kin ve hiç durmadan büyüyen öfkesi ile dövmüş, şekillendirmişti onu. Ne yaptığını, yaptığının nelere sebep olabileceğini anladığı an, işte tam bu andı. Uzun süredir hüzün ve kederle dolu olan bakışları, şimdi korku doluydu. Ama artık iş işten geçmişti. Olan karşısında panik hâlde geriye doğru çekildi. Sendeledi. Sırtı, ocağını alevlendirmek için kullandığı büyük hava körüğüne yaslandı. Körük, kızgınlıkla soluyan, rakibine saldırmaya hazır, azgın bir boğa misali, homurdanarak kapandı. Demir ocağına doğru üflenen havanın şiddeti, ocağı her zamankinden daha fazla harladığı için bir daha irkildi. Ardından yine sendeledi. Bedeninden başlayıp suratına doğru vuran yoğun ısı yüzünden yanmamak için istemsizce yana ve geriye doğru çekildi. Küçücük bir an için, ocaktaki alev topuna kaymış olan bakışları yeniden, sıcak bir bıçakla kesilen tereyağ misali, tam ortasından ikiye bölünen büyük ve heybetli örsünün üzerine kaydı. Birkaç sefer, derin derin soludu. Korkusu katlanarak artıyordu. Kılıç yerde, döverek şekillendirme işi bitince bıraktığı ağır çekiçin hemen yanında duruyordu. Bakışlarını istemsizce örsün üzerinden kılıcın üzerine doğru çevirdi. Evet. Bir silah ustasıydı. Ama onun bir silah

olmasını amaçlamamış, bunu hiç istememişti. İçini yakıp kavuran bu tarifsiz acı yüzünden onlara çok öfkeliydi. O kara günden sonraki yaşamı boyunca asla bitmeyecek, dinmeyecek olan bu öfke yüzünden yapmak için doğduğu, yetkinliği olan tek işi bırakmıştı. Bir daha asla silah yapmayacaktı. Kararlıydı. Yapmayacak, artık onlara hizmet etmeyecekti. Yaşadığı bunca acı, keder, hissettiği bu dinmeyen ve asla dinmeyecek öfke onlar ve koydukları bu kesin kurallar yüzünden değil miydi? Acımasızdılar. Çok acımasız. Ve ne yazık ki ömrü boyunca yaptığı bu işle, onların bu acımasızlığına ortak olmuştu. Artık olmaz, olamazdı. Hepsini geride bırakıp inzivaya çekilecekti. Yapacağı son bir şey daha vardı. Sadece kendisi için, onların haberi olmadan yapacağı son bir şey? Acılı bir babanın en son arzusu. Tüm hünerini ve marifetini kullanarak, elindeki bu son iki Bulat Çeliği yumurtasından biri ile kendisine onu, kızını hatırlatacak bir anı, bir hatıra yaratmak. Son ustalık eseri. Yerde duran o kılıç tam da buydu işte. Bu düşüncelerle vücut bulmuştu. Bir sanat eseri hayal etmişti. Silah olmayacaktı. Çok çabaladı. Çok denedi. Ama o bir silah ustasıydı ve bildiği tek şey buydu. Ellerine sinmiş, ruhuna yerleşmiş ustalık hüneri, başka bir şeyi şekillendirmesine izin vermedi. O çelik yumurtayı ısıttı, dövdü, bir hamur gibi oynadı onunla. Olmadı. Eninde sonunda, her seferinde bir silah şeklini aldı. Fakat bir şeyi başarmıştı. Şimdi her bir kıvrımıyla kendisine onu, kızını hatırlatan bir kılıç vardı karşısında. Boyu, genişliği ve uzunluğu sıradan kılıçlardan pek de farklı değildi. Ama tıpkı kızı gibi, zarif, narin ve çok alımlı olmuştu. Topuzu tıpkı bir insan kafası gibi görünüyordu. Kızının başı ve yüzünün silüeti, bir heykeltıraşın usta işçiliği ile, çelik bir kürenin oyulup şekillendirilmesiyle yapılmıştı. Ağzı, burnu, gözleri. Hatta elmacık kemiklerinin yapısı bile aynıydı. Alnından ve kulaklarının arkasından başlayan saçları, tıpkı kızının beline kadar uzun olan altın

sarısı saçları gibi tel tel dalgalanarak geriye, kılıcın gövdesine doğru uzanıyordu. Uzanırken de bir an için düzgünce toplanıp, belik belik örgülü bir görünümde kılıcın sapını oluşturmuştu. Sonrasında yine dağılmış ve kılıcın gövdesinde kaybolmuşlardı. Kızı hayattayken çok zarif ve alımlıydı. Yürürken, sanki ayakları yere hiç değmiyormuş gibi salınırdı. Kendisine bunu anımsatması için kılıcın gövdesini hafifçe kavisli yaptı. Gövde üzerine, tam ortasından geçen, sapının bitiminden başlayıp sivri ucuna kadar uzanan, birbirine paralel iki ince kanal açtı. Bu iki kanal, gövdenin üzerine çizilmiş iki çizgi gibi duruyor, ancak işlenmiş Bulat Çeliği'nin parlaklığı ile birleşince, sanki sürekli hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. Kılıcın üzerinde, sapından başlayıp sivri ucuna kadar dalgalanarak salınan bu çizgiler onu, durduğu yerde bile hareketli göstermekteydi. Yaptığı diğer pek çok kılıç gibi iki taraflı değildi. Sadece bir tarafı keskindi. Ancak keskin olması gerektiği için değil, kızının sağlam, dürüst, kılıç gibi keskin kişiliğine atıfta bulunmak için böyle yapmıştı. Sadece kılıcın sırtında, keskin olmayan tarafında, ucuna doğru küçük bir bölümü keskinleştirmişti. Kavisten sonra, biraz ileride, sivri ucuna yakın bir noktada başlıyordu. Bu da yaşadığı hayatta yarım kalmışlıkları anlatmak içindi. Yerdeki kılıcın sapı kendisine dönüktü. Sol tarafına yatmış, sivri ucu ileri doğru uzanmıştı. Üzerindeki çizgiler usul usul dalgalanıyordu. Topuzun üzerine oyulmuş yüzünü görünce sanki kızını karşısında gibi hissetti. Üzgün, gözünden yanağına süzülen bir damla yaşla kendisine bakıyordu. Bu üzgün ifade ve yanağına süzülen bir damla gözyaşı, kızının yaşamış olduğu o hazin son yüzündendi. Bakışlarını zorla kızının yüzünden ayırıp örsüne doğru çevirdi. Bugüne kadar yaptığı bütün o kudretli ve güçlü silahları bu heybetli örsün üzerinde dövmüştü. Âdet edindiği üzere, silah tamamen bittiğinde, onu havaya kaldırır, yetkinliği ile ona ruh verir,

ardından bir isim söyler ve hafifçe örse dokundururdu. Yine aynısını yapmıştı. Amacı bu kılıca bir isim koymak değildi. Onun zaten bir adı vardı. Yılların alışkanlığı ile yapmış, biten kılıcı hafifçe kaldırıp sadece örsün üzerine dokundurmuştu. Üstelik ona ruh vermeden, isim söylemeden. İşte, her ne kadar uğraşı boyunca farkında olmasa da yine, yeni bir silah yaptığını anladığı an bu andı. Kılıç, bu küçücük dokundurmayla bile titremeden, zorlanmadan, koca örsü keserek yolun devam etti. Bu nasıl olmuştu? Üzerinde onca güçlü ve kudretli silahın dövüldüğü, bazen yeniden yapıldığı, bazen tamir edildiği, bunca zorlu işe rağmen bir nebze bile aşınmayan bu koca örs, karşısında iki parça olarak durmaktaydı. Onu onlar vermişti. Yetkinliği ile o örs bir bütündü. Biri olmadan diğeri bir işe yaramazdı. Nasıl olup da bu denli büyük güçte bir silahı üretebilmişti? Üstelik başlarken bir silah bile yapmak istememişti. Sadece bir anı, kendisi için bir hatıra istemişti o kadar. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. Titremesi, kaslı kollarından iri vücuduna doğru yayılırken emektar demir atölyesinin kapısı zorlandığı için gümbürdemeye başladı. Kimin, daha doğrusu neyin geldiğini biliyordu. Kapıyı açmak için hareketlenmedi. Kapı zaten anında geriye doğru savrulup açılmıştı. İki uzun boylu kadın hışımla peş peşe içeri girdiler. Biri doğruca kılıcın, diğeri kendisinin yanına geldi. Kılıca doğru yürüyen usulca eğildi. Elini uzattı. Belli ki kılıcı yerden alacaktı. Ama olmadı. Ona dokunduğu anda irkildi. Acı bir çığlıkla elini geri çekti. Başını kendisine çevirdi. Bu yaşadığı karşısında şimdi daha da çok sinirlenmişti.

— Yakıyor! Çok yakıyor! Sen ne yaptın?

Diye bağırdı. Yanına gelen kadın kolunu yakaladı. Onun da duruşu ve bakışlarından oldukça sinirlenmiş olduğu belliydi. Biliyordu, bu iki kadının büyük güçleri vardı. Ve bu güçlerle kendisine yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu. Kolunu yakalayan kadın, öfkesi

yüzünden gözlerinden fışkırmakta olan alevli bakışlara rağmen çok sakin, yumuşak bir ses tonuyla;

— Sen ne yaptın böyle? Neden?

Diye sordu. Cevap veremedi. Kadının gözleri kılıcın üzerine doğru kaydı. Bakışlarıyla uzun uzun kılıcı süzdükten sonra yeniden kendisine döndü. Aynı yumuşak ses tonuyla;

— Bu işi sana biz öğrettik. O örsü biz verdik. Silah yapma yetkinliğini, onlara ruh verme gücünü biz sana verdik. Sen ne yaptın? Ne yaptın böyle? Öfkeyle, kinle ve intikam duygularıyla dövülmüş bu kılıç. Bizim öğrettiklerimizle değil.

O alevli gözlerle yüzüne bakarak duraksadı. Derin bir bir nefes alıp yeniden konuştu;

— Bize karşı olan bütün öfke ve kinini anlıyorum. Belki sana hak verebilirim bile. Ama bu kılıç? Onu o duygularla dövmemeliydin. Neydi amacın?

Yine cevap veremedi. Nutku tutulmuştu. Gözlerini kadının gözlerinden kaçırmaya çalıştı. Bunu da beceremedi. O sırada diğer kadın da yanlarına geldi. Sol eliyle sağ elini ve sağ el bileğini ovuşturuyordu. Önce bakışlarıyla bir şey anlatmak ister gibi diğer kadına sonra da kendisine doğru döndü. Sert bir ifadeyle;

— Al onu yerden. Hemen!

Diğer kadın kolunu bıraktı. Bakışlarıyla yerdeki kılıcı işaret etti. Ses tonunu yumuşak kullanma hususunda ısrarcıydı.

— Evet. Al onu. Götürmemiz, saklamamız gerekiyor.

Çaresizdi, dediklerini yapacaktı. Yavaşça yürüdü, yere eğildi. Kılıcın üzerindeki çizgiler usul usul dalgalanmaya devam ediyordu. Ya da dalgalanıyormuş gibi görünmeye. Titreyen elleri ile kılıca doğru uzanıp onu yerden aldı. Çok çaresizdi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Gelemezdi. Hissettiği üzüntü, hüzün ve öfke katlanmıştı. Ne

yapacağını bilmiyordu. Tıpkı kızı gibi. Onu da kılıcı da alacaklardı elinden. Elindeki bu kılıçla şimdi onlara saldırabilir miydi? Yapmalı mıydı bunu? Hayır. Kendisi için ne değişecekti ki? Ölmek bir şeyi değiştirmezdi. Ama kılıç? O kirlenirdi. Adı lekelenirdi. Bunu istemiyordu. "Saklanması gerek" demişlerdi. Saklayacaklardı. Kılıcın sağ tarafını çevirdi. Diğer tarafındaki çizgiler de usul usul dalgalanıyordu. Kadınlardan biri sertçe;

— Gidelim.

Dedi. Demir atölyesinin kapısından dışarı çıktıklarında, şafak sökmeden hemen önce yaşanan derin, zifiri karanlığın içine daldılar. Kendisi önde, kadınlar bir adım kadar arkasındaydı. Etrafta hiç ışık kaynağı yoktu. Gökyüzünde tek bir yıldız dahi parlamıyordu. Zifiri karanlıkta epeyce yürüdüler. Derin orman birkaç adım sonra, hemen önlerindeki seyrek ağaçların ardında başlıyordu. Nereye gideceklerini, nereye götürüldüğünü az çok anlamış gibiydi. Derin ormanın sınırındaki sık ağaçların üzeri bir anda aydınlandı. Bu aydınlanmaya çok güçlü bir parlama sebep olmuştu. Parlama, arkalarından yükseliyordu. Neler olduğuna bakmak için geri döndü. Ahırını, bahçesindeki hayvanlarını, evini ve evinin dibindeki demir atölyesini alevler içinde yanarken gördü. Gözünün gördüğü her şey; taş, toprak ve yanmaz denilen kuyusundaki su bile alev almıştı. Harlamak için hava üflediği körüğün önündeki ateş, bu gördüğü ateşten daha parlak ve güçlü değildi. Gözünün önündeki her şey, dumansız alevlerin ortasında kalmış, yanarak yok oluyordu. Kadınlardan biri, omzundan tuttu. Sertçe tartaklayıp yeniden yola dönmesini ve devam etmesini istedi. Derin ormana girdiklerinde yanan evinden yükselen yoğun parlaklık iyice azalmıştı. Kadınlardan biri yeniden omuzunu tuttu;

— Şafak birazdan sökecek. O zamana kadar karanlıkta yürümene yardım edeceğiz.

Birkaç adım daha attılar. Bu sefer diğer kadın, elindeki kılıcı kastederek;

— Çok güzel olmuş. Şimdiye kadar yaptıklarının en güzeli.

Sesi yumuşaktı ama hissediyordu, öfkeli bakışları elindeki kılıcın üzerindeydi. Kadına cevap vermedi. Bu sefer de;

— Adı ne?

Diye sordu. Ne diyecekti? Ona başka bir isim vermek istemiyordu. Zaten bir ismi vardı. Fakat artık o isim olmazdı. Güzeller güzeli kızının ve ismin onlar tarafından daha fazla anılmaması ve kirletilmemesi gerekiyordu.

— Sana sordum. Duymuyor musun? Adı ne?

Diye üsteledi kadın. Bu sefer sesi o yumuşak tondan biraz uzaklaşmıştı. Daha sert ve kararlıydı. "Aslında, belki de yapmalıyım. Söylemeliyim o ismi." Diye düşündü. Kızının adını bu güçteki bir silahta yaşatıp, onlara korku nedir öğretmeliydi. Gönlü ayrı, düşünceleri ayrı şeyler istemeye başlamıştı. Başını kaldırıp her ne kadar karanlık yüzünden göremiyor olsa da kadının gözlerine doğru baktı. Gönlü ve düşüncelerinin kavgası, yüreğini bir mengenenin içine koymuş, sıkıştırıyordu. Derin bir nefes alıp, konuşmak için ağzını araladı. Her şeye rağmen gönlü kızının adını haykırmak istese de söyleyemedi. Onun yerine düşüncelerinin sesini dinleyip o anda aklına gelen birkaç kelimeyi harmanlayarak haykırdı;

— Kaşmir.

* * *

KISIM-2

GÜÇLÜ VE KARARLI

Şezlonga uzanmış, incinen ayağını uzatmıştı. Portakal suyundan bir yudum içti. Yutkundu ve derin bir nefes daha aldı. Sağ ayak bileğindeki acı artık tamamen kaybolmuştu. İçinden gelen ve şimdiye kadar kendisini hiç yanıltmayan hisleri, biraz sonra telefonunun çalacağını söylüyordu. Kendini bildi bileli bunu yaşıyordu. Yine yanılmayacaktı. Hiç yanılmazdı. Elindeki portakal suyu bardağını yanındaki sehpaya bırakıp telefonunu aldı. Kilidini açmak için parmaklarını ekranın üzerinde dolaştırırken, hemen arkasındaki kapıdan bir hışım içeri giren arkadaşı Ahmet'in sesini duydu;

— İyisin değil mi? Bir sorun yok? Bak tedbirli davranmak adına gidelim derim bir doktora.

Ahmet, cümlesini henüz tamamlamadan yanındaki şezlonga oturmuştu bile. Gelirken yanında getirdiği buz torbasıyla ayak bileğindekini değiştirdi. O sırada telefonu çaldı. Arayan yardımcısıydı. Elinde beklettiği telefonu, ilk çalma sesi henüz sonlanmadan açıp kulağına götürdü. O sırada Ahmet'e doğru yaptığı işaretle susmasını istedi. Ahmet gergin bir ifadeyle sustu. Telefon açıldıktan sonra oluşan kısa sessizliğin ardından yardımcısı şaşkın bir ses tonuyla;

— Alo patron. Ne zaman seni arasam daha çalmadan açıyorsun. Medyum gibisin. Korkuyorum artık senden.

Derin bir nefes daha aldı. Biraz acele etmesini, hızlı konuşmasını istiyordu. Bunu vurgulayan bir ses tonuyla;

— Acele et. Bırak laf kalabalığını şimdi. Vaktim yok.

Dedi. Telefonun diğer ucundaki ses değişti. Artık oldukça ciddi bir tonda gelmeye başladı;

— Kim ya da kimler kullanıyorsa, şu anda nerede olduklarını bilmiyorum. Görünüşe göre bütün dünyayı geziyorlar. Harcama hareketleri bunu ispatlar nitelikte. Kimin kullandığı bilgisinin zaten mevcut olmadığını söylemiştim. Üzgünüm ama öğrenebilecekmişim gibi de durmuyor. Resmî yollar kapalı. Bizim tarafta ise bu konudaki bütün kapılar büyük patrona açılıyor. Bu bilgi sadece onda gibi.

Konuşmasına, özellikle bunları belirtmek istermişçesine bir ses tonunda devam ederek;

— Ama sevindirici bir haberim var. Altını çizerek, üstüne basarak söylüyorum. Kişisel çabalarımla son bir yıldır yapılan bütün ama bütün harcamalara ulaşabildim. Nasıl diye sormak yok. Başımız derde girer. Aramızda kalmalı. Şimdi sana hepsini elektronik posta olarak atıyorum. Liste epey uzun. Ve patron çok şaşıracaksın.

Kısa bir sessizlik oldu. Karşı taraftan gelen klavye tuşu tıklamalarını duyabiliyordu. Başarılı bir elemandı. Ancak bu vurdumduymaz tavrı ve lakayt davranışları çoğu zaman sinirlerini bozuyordu. Onu defalarca uyarmıştı. Ayrıca bir paylaşım yapacaksa onu telefon konuşmasından hemen önce yapması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp, öfkeli yüz ifadesiyle Ahmet'in yüzüne bakıp başını iki yana salladı. O esnada yardımcısı da işini bitirmişti.

— Alo patron. Elektronik postayı gönderdim. Dediğim gibi. Neler için kullanıyorlar, görünce inanamayacaksın. Hayli üst sınıf motorsikletler bile almışlar. Şu yarışçıların kullandığı türden. Herkes alamaz o makineleri. Üstelik modifiye ediyorlar. Aldıkları o yedek parçalarla yapılan o modifikasyonlar sokakta kullanılan araçlara yapılamaz. Harcamaların hiçbir sınır yok.

Daha fazla onunla konuşmak istemiyordu. Bunu belli eden bir biçimde;

— Teşekkür ederim. Kapatıyorum. Yarın sabah şirkette görüşürüz.

Dedi telefonu kapattı. Gelen postayı telefonu üzerinden bulup üstünkörü incelemeye başladı. Oldukça kabarık kalemlerden oluşan yüzlerce satırlık harcamalar vardı. Ahmet hafifçe omuzundan dürterek;

— Hey, spor salonunda iş yapılmasına pek alışık değiliz. Sıkıntı ne?

Diye sordu. Elindeki telefonu kapatıp yanındaki sehpaya bıraktı. Limonatasını alıp düşünceli yüz ifadesiyle bir yudum daha içti. Ahmet;

— Ooo iyice tadın kaçtı. Sorun o kadar büyük mü ya?

Diye ekledi. Başını Ahmet'e doğru çevirdi. Aynı düşünceli ifadeyle birkaç saniye bekleyip;

— Senin gibi, yılların çakalı, profesyonel bir muhasebecinin bile düşünemeyeceği bir yöntem tespit ettim. Şaşacaksın. Acayip bir düzen. Öylece, gözümüzün önünde duruyor ama bunca zamandır fark etmiyormuşuz.

Ahmet alaycı bir gülümsemeyle araya girip konuşmasını böldü;

— Finans ve ekonomi. Benim doktora alanım bu canım arkadaşım. Hatırlatırım, ismim en tepede yazılı. En son okul yıllarında muhasebecilik yapmıştım. Lütfen saygılı olalım. Düzeltirim.

Konuşmasının ardından gülümsemesini genişletti. Ahmet'e bakıp tavrını olabildiğince ciddileştirdi;

— Durum çok ciddi. Ahmet. Gerçekten senin bile kolay kolay göremeyeceğin bir düzen kurulmuş.

Ahmet'in yüzü de değişerek kendisininki gibi ciddi bir görünüme büründü. Çok heyecanlanmış bir o kadar da meraklanmıştı aslında.

Şimdi anlatmasını isteyecekti. Ondan önce davranıp, konuşmaya başladı;

— Gireceğimiz yeni bir ihale var. Biliyorsun konuştuk. Çok ama çok masraflı, oldukça geniş kapsamlı bir yatırım. Kâr inanılmaz olacak. Falan filan. Bilirsin, yaşlı kurt işini çok iyi yapıyor. İhale ıskalamaz. Geçmişteki o meşhur ihaleyi hatırlarsın? Şu dosyasının ofisinden çalındığı ihale var ya.

Ahmet kendisini onaylarmışçasına başını öne doğru sallayarak lafını kesti;

— Hani aylarca çalıştıktan sonra. "Soyulduk. Her şey bitti. Artık rakipte" demiştin. Sonrasında o yaşlı kurt meğer ihale dosyasını daha da gizli bir kasada saklamış. Bombayı patlattı. Hatta soygunu yapan sizin kendi elemanlarınızdı değil mi?

Ahmet'e bakıp gülümsedi;

— Evet aynen o ihale. Ama konumuz şimdi o değil. Yaşlı kurdun kurtluğu. Yine yaptı yapacağını. Sonu belli. Bu ihale de kesinlikle bizde kalacak. Masraf büyük. Bu yüzden çok ince ve detaylı planlamalar yapmam lazımdı. Bırakır mıyım? Yaptım. Bu sırada, tamamen tesadüfen fark ettim. Aslında fark ettim demem de yanlış. Bir sorun olduğunu hissettim. Hislerimle hareket edip daha derine baktım.

Derin bir nefes alıp başını iki yana sallayan Ahmet;

— Sen ve hislerin. Hiç yanılmazlar değil mi?

Diyerek araya girdi. Ahmet'e aldırış etmedi.

— Holdingin derinlerde saklanmış, geride kalmış şirketlerine ve o şirketlerin hesaplarına kadar uzandım. O kadar eski hesaplar ki bunlar. Neredeyse yaşlı kurtla yaşıt diyeceğim. Bu hesaplara bağlı beş tane kredi kartı var. Ve hepsi aktif, hepsi hâlâ kullanılıyor. Kullanıcıları kim, belli değil. Harcamalar çok kabarık. Bazı aylarda hesapların sahibi şirketin, mali değerini bile katlayarak aşacak kadar

kabarık. Ancak her seferinde hesap özeti sıfırlanıyor. Kartların son ödeme tarihinde hesaplarda hep para var. Hem de kuruşu kuruşuna tam para. Ve bu ödeme operasyonu hiçbir koşulda aksamıyor ve fark edilmiyor. Bilançolara yansımıyor. Giderlere girmiyor. Hesaplarda toplanan para daha hesaba yatmadan, aktarılan hesaplarda eriyip gitmiş oluyor. Hiç olmamış gibi. Acayip bir sistem bu. Çok karmaşık. Para aklama desem değil. Hırsızlık? Orası da muamma. Çözemedim. Ve galiba bu iş bizim yaşlı kurtun bilgisi dahilinde. Konuştum. Kesinlikle haberi var. Ancak ne olduğunu söylemiyor. Konuyu bile açtırmıyor. Daha da garibi ortadaki meblağ ile ilgilenmiyor bile. Onu tanımasam kendi şirketlerini bizzat kendisi soyuyor derim.

Ahmet'in yüzünde çok ciddi bir ifade belirdi. Belli ki bu söylediklerinin üzerinde düşünüyordu. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra;

— Yok. O hile yapmaz. Çetrefilli işe bulaşmaz. Yaşlı kurt çok tecrübelidir. Bu saatten sonra adını lekeleyecek şeyden kaçınır. Adam yatırım ve para konusunda ordinaryüs. Biz daha doğmamıştık o iş dünyası tarihine adını altın harflerle yazdırırken.

Kısa bir an için sessiz ve düşünceli olarak bekledi. Sonra kararsız ifadelerle konuşmasını sürdürdü;

— Ama haberi var diyorsun. Haberi yok deseydin, birileri size çaktırmadan paranızı çalıyor derdim. Gerçi paranız çalınıyor. Görünen bu. İyi bir düzen bulmuşlar, işi çözmüşlerse büyük sorun var demektir. Belki bizim şirketleri bile tokatlıyorlardır. Hatta rakibimiz olan holdingleri de. Araştırmak, bakmak lazım. Öğrenmeliyiz. Vergi olayı nasıl çözülüyor? Neticede borcu ödeyen hesapta ve o hesaba para aktaran hesaplarda hareket var.

Uzandığı yerden hafifçe doğruldu;

— Her şey yasal Ahmet. Dedim ya, acayip bir düzen. Yarın gel birlikte bakalım. Belki bizim göremediğimiz şeyleri sen görürsün.

Nasıl tespit ettiğimi gösteririm. Sen de sizinkilere bakarsın. Beraber çözelim bunu.

Ahmet bu isteğini kabul ettiğini anlatır biçimde başını sallarken;

— Tamam. Müsaitsen yarın öğleden sonra bakalım. Ayrıca, hiç düşündün mü? Yaşlı kurt belki de giden o parayı gerçekten umursamıyordur. Onda o kadar çok var ki.

Bu sırada kendisi de tamamen doğrulmuş, şezlongun üzerinde oturmuştu. O esnada uzattığı ayağı oynadı. Bileğindeki buz torbası kayarak yere düştü. Ahmet elini uzatıp torbayı yerden almak istedi. Bunu engelleyerek;

— Dur, dur, dur. Buna gerek yok. Geçti zaten.

Ahmet inanmayan gözlerle yüzüne baktı;

— Nasıl olur? Nasıl geçti dersin? O kemikten çıkan küt sesi kenarda oturan bana kadar geldi. Kesin kırılmıştır dedim.

Ahmet'e bakıp gülümsedi. Yana doğru döndü. Şezlongun üzerinde oturarak ayaklarını yere bastı. Hafifçe sağ ayağına yüklendi. Bileğini işaret ederek;

— Bak gördün mü? Söylemiştim. Basabiliyorum.

Ahmet şaşkın görünüyordu.

— Oğlum sen bir mucizesin. Farkında mısın bunun?

Başını kaldırıp Ahmet'e bakmaya başladı. Yüzündeki hafif alaycı bir sırıtmayla;

— Saçmalama be Ahmet, ne mucizesi? Hepinizin ayarı kaçmış, balansı bozulmuş. Biri der medyum, diğeri der mucize. Ben de diyorum ki, bünyem güçlü. Ama haklısın. Bu güç beni bile şaşırtıyor bazen. Ve spor. Çok çalışıyorum. Çok seviyorum spor yapmayı. Sporsuz olmaz.

Ahmet çok ciddi bir ifadeye büründü. Bu ciddiyetini ses tonuna da yansıtarak;

— Ne kadar oldu? On yıl mı? Belki fazlası var arkadaşız. Ama net on yıldır bu spor salonuna geliyoruz. Birlikte pek çok şey yaptık. Extrem sporlar dahil. Az önce antrenman için dövüştüğün o izbandut kılıklı sporcu neredeyse senden elli kilo daha ağır ve uzundu.

Sesini daha da güçlendirip kelimelerin üstüne basarak;

— Ağır ve uzun. Adam senden uzun ve ağırdı. Ve tecrübeli. Ve profesyonel dövüşçü. Madalyalı oğlum, madalyalı.

Kısa bir an için duraksadıktan sonra ilk başladığı ses tonuna dönerek konuşmaya devam etti;

— Ayağını incittiğin için adamı dövmeyi bıraktın. Kabul et, normal bir insandan daha güçlüsün. Ve daha sağlam. İçinden geliyor bu acı güç. Sakın bana "Çalışmak" deme, o adamdan daha çok çalışmıyorsun. Arkadaş olduğumuz bu on yıllık süre zarfında bir kere bile olsun hastalandığını, rahatsızlandığını veya sakatlandığını görmedim.

Eliyle ayak bileğini işaret etti;

— Al hepsi bu kadar işte. Oğlum. Başın bile ağrımaz senin.

Ahmet'in lafını kesmek için ağzını açacak oldu. Ama Ahmet buna izin vermeden hararetle konuşmaya devam etti;

— Haa, şimdi bana "Paraşütle atlarken kolum kırılmıştı" diyeceksen o sayılmaz. İki, sadece iki hafta sürdü iyileşmen. Üçüncü hafta yine antrenmandaydın. Ben ayağımı burktuğumda bile bir ay üzerine basamıyorum. En önemlisi de hiç değişmiyorsun. Farkında mısın? Ne vücudunda ne de yüzünde en ufak bir yaşlanma belirtin yok. Nasıl böyle genç kalabiliyorsun? Kıskanıyorum doğrusu. Bak, benim saçım beyazlamaya başladı. Aralarda var görürsün. Ayrıca henüz çalmamış olan telefonları eline alıp cevap vermelerini de görmüyor değilim. Şimdi bu söylediklerimi alt alta yaz ve topla.

Ardından kabul et. Değişik adamsın. İncelemek lazım seni. Amerikalı bilim adamlarına vermek lazım.

Ahmet bu sözlerinden sonra gülmeye başladı. Kendisi de bu cümleler karşısında yüzünde beliren alaycı sırıtmayla ayağa kalktı. Bütün ağırlığını sağ bileğine verip üzerine basmayı denedi. Canı yanmıyordu. Bakışlarını yeniden Ahmet'in üzerine çevirdi. Ahmet gülmeyi kesti.

— Amerikalı bilim adamlarına verecekmiş! Sen benim uzaydan falan geldiğimi mi düşünüyorsun? Seni temin ederim sıradan, basit bir insanım ben. Sadece sana ya da diğerlerine göre daha zor bir çocukluk geçirdim. Konuştuk bunları Ahmet. Yeniden anlatmama hiç gerek yok. Yetimhanede büyümek zordur. Ömür boyu yapılan askerlik gibi. Sağlamlaştırır, güçlendirir insanı. Mücadelelere girmeyi ve onları kazanmayı erkenden öğretir. Şimdi izninle duş yapmam lazım, Simge'ye gideceğim. Geçen gece hazırladığım o şaka çok ağır oldu. Sanırım bir özür borçluyum ona.

Geriye dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Attığı ilk bir iki adımda hafifçe sektiyse de üst üste birkaç tane derin nefes aldı. Artık tamamen toparlamıştı. Dinlenme odasından çıkıp, oldukça büyük olan spor salonunun uzun koridorlarını geçerek aşağı, yüzme havuzu, duşlar ve soyunma odalarına inen merdivenlere yöneldi. Soyunma odasına girip, kendisine ait olan dolabın içinden şampuanını ve duş jelini aldı. Duşa girdi. Yaz ya da kış, fark etmezdi, soğuk suyla yıkanmayı ve duşta uzun kalmayı seviyordu. Ancak şu anda vakti biraz kısıtlıydı. Simge, şayet işi yoksa hafta içi çok erken uyur, hafta sonlarını da neredeyse ayakta geçirirdi. Onu, uyumadan önce yakalayıp, geçen gece yaptığı şaka için özür dileyecekti. Bu şakalaşma işi yetimhaneden gelen bir alışkanlıktı. Orada günler ve geceler yavaş geçerdi. Bu yüzden kendilerine eğlence icat etmeleri gerekiyordu. Bir de yaşça büyük olan çocuklardan kaçmak gerekirdi. O ayrı bir sanat olmuştu. Yetimhanede araları iyi olan arkadaşlar

hep birbirleriyle şakalaşırlardı. Bu hâlâ devam eden bir alışkanlıktı. Yeni ve eski, çevresindeki pek çok arkadaşı da bu duruma uyum sağlamıştı. Uyum sağlamayanlarla zaten şakalaşmıyordu. İnsanına göre davranmayı, ciddiyetini korumayı her zaman bilmişti aslında. En yakın çevresindeki en şakacı grubun şakaları, artık daha ağırdı ve birbirleri ile hesaplaşma boyutuna çıkmıştı. Şaka yapıldıysa, intikam mutlaka alınmalıydı. Simge için hazırladığı çok ağır olmuştu. Ve Simge şaka seven biri değildi. Saçlarını iyice duruladıktan sonra havluya sarınıp dışarı çıktı. Aynanın önüne gelip başka bir havlu daha aldı. Vücudunu kuruladı. Henüz tam anlamıyla at kuyruğu olamayacak kadar kısa, ancak bir lastikle rahatça toplanabilecek kadar uzun olan saçlarıyla uğraşmaya başladı. Ortalamanın çok üstünde, oldukça uzun boylu, geniş omuzluydu. Esmerdi. Düzgün ve belirgin hatları olan sportmen bir vücut yapısı vardı. Hayatı boyunca hemen hemen her türlü sporu yapmıştı. Kaslıydı, ancak bedeni, özellikle kas yapmak için çalışmış gibi çok abartılı görünmüyordu. Kenarda bekleyen kurutucuyla saçlarını kuruttuktan sonra ince bir lastikle bağlayıp, arkasında topladı. Dolabından aldığı beyaz bir tişört ve kot pantolonu giyip, spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Buraya gelirken üzerinde olan takım elbisesini, dolaptan çıkarttıktan sonra fermuarlı koruma kılıfının içine yerleştirdi. O kılıfı, evrak çantasıyla beraber spor çantasını da yanına alarak yukarı çıktı. Ahmet lobideydi. Sırtı, bir üst kata çıkan merdivenlere dönük, spor yapanları seyrediyordu. Doğruca onun yanına yürüdü;

— Selam

Dedi. Ahmet kendisine doğru baktı. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Başını hafifçe oynatarak arka tarafında kalan bir noktayı işaret etti;

— Şu on üç numaralı bisikletteki kız.

Ağzından çıkan o son kelimeyle gülümsemesi genişleyip sırıtmaya dönüşmüştü. İstemeden de olsa hafifçe başını çevirip göz

ucuyla bisikletin üzerinde pedal çevirmekte olan kıza baktı. Göz göze geldiler. Kız, başını hafifçe, sanki selam verirmiş gibi öne eğerken yüzüne de küçük bir tebessüm yerleştirdi. "Olamaz bu. Hakkında konuştuğumuzu fark etti." Diye geçirdi içinden. Garip bir mahcubiyet duygusuna kapılıp hızlıca gözlerini kaçırdı. Bununla da yetinmeyip sırtını döndü. Kızın bakışlarının hâlâ üzerinde olsuğunu hissediyordu. Ahmet, bu şekilde davranmasına bozulmuştu. Bunu belli eden bir tavırla;

— Biliyor musun? O kız senin peşinde. Yakaladığı her fırsatta zaten bunu sana belli etmeye çalışıyor. Gerçekten fark etmedin, anlamadın mı bunu?

Manasız bir ifadeyle Ahmet'in suratına baktı. Bu söylüyor olduklarıyla hiç ilgilenmediğini anlatır bir yüz ifadesi takındı. Ahmet oldukça üzgün ve hayret dolu bir hâlde;

— Az önce hem duş almak hem de "Demek Simge'den özür dileyeceksin? İşte bir mucize daha" demek için aşağıya geliyordum. Özür dilemek! Malum, sen bu tür şeyler pek yapmazsın. Ama gelemedim. Neden? Beni, ağırlık ekleme bahanesiyle yardıma çağırdı. Üstü kapalı cümlelerle seni sordu. Sen farkında değilsin ama neredeyse bir aydır seni izliyor. Böyle güzel bir kadına nasıl kayıtsız kalabiliyorsun? Anlamak mümkün değil.

Yüzündeki ifadeyi boş ve manasız olan bir ifadeyle değiştirdi. Bakışlarıyla Ahmet'i tersliyordu. Aynı durum ses tonuna da yansıdı;

— Bana ne bundan, bana ne. Beni hiç ilgilendirmiyor.

Ahmet artık sinirlenmişti. Gergin bir tonda;

— Senin şu "Hayallerimin kadını" saplantın yok mu?

Başını umutsuzca bisikletin üstünde antrenman yapan kadına çevirdi.

— Çevrende bu kadar güzel kadınlar varken daha neyi bekliyorsun anlamıyorum? Hâline bir bak. Ne istiyorsan var; statü, para, tip.

Sadece o tipin bile yeter. Onlarca hatun peşinde, belki beklediğin onlardan biridir. Ne biliyorsun? Şans ver oğlum. Şans vermeden bilemezsin. Sen...

Son cümlesini tamamlamadan konuşmasını kesti. Garip, sorgulayan bir biçimde yüzüne bakmaya başladı. Sonra şaşkın bir ses tonunda;

— Sen hiç özür dilemezsin ki. Yoksa Simge?

Şaşkınlık tüm görünüşüne hâkim olmuştu.

— Simge mi? O yüzden mi ondan özür dileyeceksin? Baksana yerinde duramıyorsun. Simge değil mi? Simge.

Hiçbir şey söylemeden eşyalarını arabasına götürmesi için kapıdaki görevliye verdi. Görevli, otoparka giden merdivenlerden aşağı inmeye başladığında Ahmet'e doğru döndü. Çok ciddi bir ifadeyle;

— Bak, defalarca bu mevzuları konuştuk. Ben bu konularda farklı düşünüyorum. Ayrıca Simge benim arkadaşım. Tıpkı diğerleri gibi. Bu gönül işlerinde üzerime gelme. Fikrimi biliyorsun. Ben bekliyorum. Elbet çıkacak karşıma. Çıkınca bileceğim.

Döndü, iki adım kadar yürüyüp çıkış kapısına yaklaştı. Tam kapıyı açtığı sırada Ahmet yeniden yanına geldi;

— Demek ki sana boşuna medyum demiyorlarmış. Var bir şey. Değişik adamsın. Tamam, aradığını bulmak için bekle. Bekle ama diğerlerine de şans ver. Mesela şuracıkta öylece beklemekte olan bisikletliye. Ayrıca o galiba bir yabancı. Adını da senin için öğrendim. Kis li bir şey di. Neydi ya? Ki... Kis. Kisli, Kisle, Kisla

Bir an için düşünceli hâlde duraksadı. O esnada görevlinin otoparktan çıkarttığı arabası da kapıya doğru yanışıyordu. Ahmet hâlâ ısrarla az önce öğrendiği ancak ilginç biçimde unuttuğu ismi hatırlamaya çalışıyordu.

— Aaaa. Ben bir şeyi kolay kolay unutmam ki. Kiteş. Kiştey. Ki. Ki. Kiste. Evet, evet Kiştey. Adı Kiştey. Yabancı bir kadın galiba. Eminim bundan adı Kiştey.

Dedi heyecanla. Başını çevirip boş ve manasız gözlerle Ahmet'in yüzüne baktı. Arabası artık kapıya yanaşmış, şoför kapıyı kendisi için açık bırakmıştı. Ahmet'e bakıp gülümseyerek;

— Ben yarın sabah da burada olacağım. Fazla çalışmaktan zarar gelmez. Sen de gelirsen sonrasında şirkete beraber gider o konuştuğumuz duruma bakarız.

Dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

* * *

KISIM-3

SON NOT. HÜZÜN VE SEVİNÇ

Kim bilir? O ne zaman yazmıştı bu notu? Eline geçeli iki gün oluyordu. İki koca gün boyunca okuma fırsatı bulamamıştı. Riskliydi çünkü. Gizlemeli, gizlenmeliydi. Bu not başkasının eline geçerse muhtemelen her şey bitecekti. Ama artık sabredemiyordu. Ne yazmıştı? Ya her şey yolunda diyecek ya da olmadığını, bittiğini söyleyecekti. Eli ayağı titriyordu. Bu kadar çaba ve fedakârlığın neticesinin, küçük bir parşömen kâğıdına yazılmış yazı ile kendisine gelmesi ne garipti. Bulduğu bu bir anlık boşlukta hızlı davranacak, okuyacaktı. Usulca yürüyüp balkona çıktı. Balkon boştu, yalnızdı. Ama ne kadar yalnız kalacaktı? Aceleyle elini koynuna soktu. Parşömen kâğıdını kıyafetinin altında, sol göğsünün üzerinde saklamıştı. Bir defa daha çevresini kolaçan edip başını önüne eğdi, okumaya başladı.

"Merhaba kızım. Bu sana ilk ve son mektubum. Hiç kimsenin, hiçbirimizin hayatını tehlikeye atamayız. Tam her şey yoluna girmişken bu olmaz. Şimdi benim tek bir sıkıntım var. Senin orada olman, adının o şekilde anılıyor oluşu. Ben buna katlanamıyorum. Alışamayacağım da. Kızım, artık rahat ol. Meraklanma. O benimle. İstediğin gibi. Adı Yiğit kaldı. Ve her zaman da ona Yiğit diye sesleniyorum. Yaptığın o şey çok düzgün çalışıyor. Yaşadıklarını hatırlamıyor ve her seferinde baştan başlıyor. Bundan sonra bir Batuga olarak benim himayemde kalacak. Beni ailesi olarak tanımayacak.

Annesini, babasını, ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmeyecek. Tam da senin istediğin gibi. Bu oluyor. Yetkinliğini, gücünü çok iyi kullandın. İşini iyi yaptın. Ben de bana düşeni yapacağım. Sana söz. Ona çok iyi bakacağım. Her şeyin düzeleceğini, mutlu bir hayatın da olabileceğini umut ederek bekleyeceğim. Artık ikimiz için de üzülüyorum. Bir ebeveynin evladından ayrılması ne demek iyi anladım. Dediğim gibi, bir daha yazışmak, mektuplaşmak yok. Bu çok tehlikeli. Orada kal ve üstüne düşeni yap. Sen hiç merak etme. Emanetin benimle."

Başını kaldırdı. Parşömeni avucunun içinde sıkıp göğsüne bastırdı. Diğer elini de yumruğunun üstüne koydu. Kızıl güneş tam tepesinde parlıyordu. Kalbi o kadar hızlıydı ki? Etrafı dolduran ve hiç kesilmeyen o derin uğultuyu duymadı. Endişe, korku ve merak içinde geçen bunca seneden sonra, sonunda iyi haberi almıştı. Bu mektupla biraz olsun rahatlıyordu. Başarmıştı ya. Kurtarmış, korumuştu onu. O güvendeydi. Saklanıyordu. Elbet bir gün fark edilecekti. Ama bir gün. Bugün değil. Hiç kimse onlardan, yaratıcılardan kaçamazdı.

— Buraya gel. Çabuk!

Dedi, içeriden yükselen tok bir ses. Sesi duyunca, istemsizce yüzünde belirmiş olan mutlu gülümsemeyi silmeye çalıştı. Başını eğdi. Usulca ve dikkatli davranarak elini ileri doğru uzatıp avucunu açtı. Bakışları, avucundaki parşömene kaydı. Kısacık bir an için ona bakıp bekledi. Bunu yapmak, onu yok etmek istemiyordu. Geçmişiyle olan son bağlantıydı o. Ama mecburdu. Riske giremezdi. Ağzının içinde çevirdiği cümlelerle bir şeyler fısıldadı. Parşömen alev aldı. Birkaç saniye içinde yanıp tamamen küle dönüştü. Kül avucundan havalandı. Sol tarafında, suyu katran gibi koyu ve siyah renkli akan, üzeri, sanki hiç durmadan kaynıyormuş gibi köpürmüş, löpürdeyen

nehre doğru yükseldi. Nehrin gerisi ve sağ tarafı, göz alabildiğine uzanan, kızıl güneşin ışığı ile parlayan, çorak, siyah gri topraklar, dik tepeler ve yamaçlarla doluydu. Hafif, nemli ve sıcak bir rüzgâr esti. Kül, bu rüzgârla, bu boğucu manzaranın üzerini kaplayan kızıl renkli boşluğa doğru savruldu. Kaybolan külün arkasından bakıp derin bir nefes aldı. Arkasını döndü. Taht odası ile durduğu bu balkonu ayıran kapıya doğru yürümeye başladı.

* * *

KISIM-4

BİR GARİP KAZA VE GİZEMİ

"**Y**ok oluyor, tükeniyoruz. Ne yazık. Bu sadece bize değil, insanlara da özgü bir durum. Ama onlarınki farklı. Biz gerçekten yok oluyoruz. Kaç birey kaldık ki? Varız. Vardık. İşte buradayız diyemedik hiçbir zaman. Neden hep gölgelerde kaldık? Hep saklandık. Bizi neden buna layık gördüler? Ah yaratıcılar. Bu yok oluşla beraber bizim gibi, bizi biz yapan efsaneler, hikâyeler ve gerçekler de siliniyor. Belki de en acısı bu. Tam bir yok oluş. Gizlenmemiş, saklanmamış, anlatılmamış olanların dışında. Sonunda sadece suya yazılanlar kalacak. Kim okuyabilir suya yazılanı? Su Bilginleri de gittikten sonra? Tüm bu verdiğimiz mücadeleler neye yaradı? Ah yaratıcılar. Onlar çok hırslılar. Tek hedefleri en güçlü olan olmak. Hep olduğu gibi. Bu yüzden eninde sonunda diğerlerinin aksine, son mücadele olacak olan o mücadele başlayacak. Sezgilerim beni hiç yanıltmadı. Ve sezgilerim her şey ona bağlı diyor. Onun yaşayacakları ile onun seçimleri, o son mücadelenin galibini belirleyecek. Her şeyin yeniden, sil baştan başlama ihtimali var. Doğal olarak, bu iyi de olabilir kötü de. Ama ben böyle, olduğu gibi, şimdiki gibi kalmasını istiyorum. Umarım o bunu başarabilir. Umarım ben de ona yardımcı olabilirim. Ne de olsa her şeyi biz başlatmadık mı? Onu saklamadık mı? Bu yüzden kaç hayat değişti? Kaç birey farklı yönde savruldu? Kızım..."

Telefonunun çalmasıyla irkildi. Zaten o son cümlesini tamamlamak istemiyormuşçasına elindeki dolma kalemi usulca, bu satırları

yazmış olduğu çizgisiz defterin yanına bıraktı. Bu kalın defterin kumaştan yapılmış sayfa ayracını usulca aşağı doğru çekip kapağını kapattı. Deri kaplı bu defterin kapağında, özenli işçilikle işlenmiş bir çınar ağaçı deseni vardı. Yüzündeki endişeli ifadeyle, dolma kalemi bıraktığı elinin parmak uçlarını bu desenin üzerinde dolaştırdı. Başını kaldırıp, bahçesinin ortasında duran masasının birkaç metre önünden başlayan denizin üzerinden İstanbul Boğazı'na doğru baktı. Yalısı ile deniz arasında kalan bu geniş bahçenin devamında kendi özel iskelesi vardı. İskeleye bağlı yatının yakınından oldukça büyük bir gemi geçiyordu. Elini uzatsa sanki o gemiye dokunabilirdi. Özellikle yazın burada oturmayı, burada vakit geçirmeyi, hatta işlerini buradan yönetmeyi çok seviyordu. Bütün bahçe bu doğrultuda dizayn edilmişti. Derin bir nefes alıp deniz kokusunu içine çekti. Bakışları hâlen çalmakta olan telefonuna doğru kaydı. Arayan, şirketin yönetim kurulu üyelerinden birisiydi. Uzun, ama çok uzun yıllardır birlikte çalışmış, bu günlere birlikte gelmişlerdi. Buna rağmen kendisini pek aramazdı. Arıyorsa, ciddi bir sorun vardı. Telefonu aldı. Parmağıyla ekrana dokundu ve kulağına götürdü. Karşı taraftaki ses duraksamadan konuşmaya başladı;

— Seninki çok kurcalıyor. Dikkatli olmak lazım. En son, yapılan harcamaların dökümüne ulaşmaya çalışmış. Tabii alamadı. Ama sonrası muamma. Kanunsuz iş yapar mı bilmem?

Telefonun diğer ucundaki ses susunca derin bir nefes aldı. Ardından düşünceli bir ses tonu ile;

— Sonuna kadar gidecektir. Hep olduğu gibi. Harcamalar çok büyük. Takıldı bir kere. Kapatın o kartları. Diğer şirketler üzerinden yenilerini dağıtsınlar. Ayrıca, galiba sistem de fark edildi. Yeni bir şey bulmamız lazım. Bi konuşalım yarın akşam.

Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve kapattı. Masasının üzerine bıraktı. Başını çevirip yeniden, hemen dibindeki, ilerlemekte olan

gemiye baktı. Pek alışılagelmedik biçimde geminin rengi civciv sarısıysı. Gövdesinin üzerinde, güverte hizasında, boydan boya uzanıp çevresini dolanan kırmızı ve turuncu renkli iki çizgi çizilmişti. Pırıl pırıldı. Tüm bakımı yeni yapılmış, yeni boyanmıştı. Dikkatini geminin adı çekti. Chicks in the coop[1] Yüzünde ister istemez buruk bir tebessüm oluştu. "Paravan şiketler. Bu işi siz bitirdiniz. Kirletiyorsunuz sektörü." diye söylendi, ağzının içinde geveledi̇ği cümlelerle. Gemiyi tanımıyor ama denizcilik sektörünü çok çok iyi biliyordu. Bu geninin bir paravan şirkete ait olduğunu, başka amaçlarla kullanıldığını düşünmüştü aslında. Geminin, ilerlerken İstanbul Boğazı'ndan taşırdığı sular, bahçesine doğru hücum ederken telefonu yine çaldı. Arayan, şirketin başka bir yönetim kurulu üyesiydi. Bugün defalarca aramıştı. Ne söyleyeceğini zaten biliyordu. Umursamadığı için yine açmayacaktı. Telefonu tutup ters çevirerek sessize aldı.

— Çaldırır çaldırır kapatırsın yine.

Diye söylendi. Elini, omuzlarından aşağı kadar uzun olan beyaz saçlarına doğru götürdü. Saçlarını siyah renkli bir lastikle toplamış, at kuyruğu olarak ensesine doğru sarkıtmıştı. Lastiği söktü. Saçlarını dağıttı. Saçları ve saçları gibi uzun beyaz sakalları da her zaman bakımlı, düzgün kesimli olurdu. Altmış, altmış beş yaşlarında gibi görünüyor olmasına rağmen dinç, sağlıklı ve çok bakımlıydı. Oldukça uzun boylu, yapılı görünümüyle yaşının bir hayli gerisinde gibiydi. Hiçbir zaman şık görünmekten taviz vermezdi. Gür ve göreni kıskandıracak kadar dayanıklı görünen beyaz saçlarını genelde toplu tutar, pek ender dağınık bırakırdı. Ancak, iyi huylu, sevecen ve neredeyse sinirleri alınmışçasına ağır başlı oluşu esas meziyetleriydi. Sesini yükselttiğine neredeyse hiç şahit olunmamıştı. Eşi, dostu neyse, çalışanları da oydu. Egoları yoktu. Herkese eşit mesafede durup,

1) Kümesteki civcivler.

eşit davranmayı huy edinmişti. Bu konudan asla taviz vermiyordu. Çok sevilen, çok sayılan birisiydi. Gemi biraz uzaklaşınca, taşırdığı sular ve dalgalar da şiddetini artırdı. Bu sebeple iskelesine bağlı olan yatının da hareketlenmesiyle oluşan gürültüler, dalga seslerine karışırken, havadaki tuz, yosun ve deniz kokusu da iyice arttı. Gözlerini kapatıp derin derin solumaya başladı. "Huzur" diye geçirdi içinden. Dalga ve deniz sesleri yavaş yavaş azalıp kesilmeye başlamıştı ki telefonu yeniden çaldı. Yine açmayacaktı. Fakat aynı kişinin, aynı konu üzerine bu aramaları yüzünden canı da iyice sıkılmıştı.

— Artık yeter ama!

Dedi sitemkâr bir sesle. Gözlerini açıp doğruldu. Telefona baktı. Ekranda sadece "o" yazıyordu. Bir anda yüzü asıldı. Yeniden, ancak bu sefer endişesini bastırmak istermişçesine derin bir nefes alıp telefonu açtı. Kısa bir an için bir sessizlik oldu. Ardından karşı taraftan gelen çok endişeli bir ses;

— Bir kaza olmuş. Biri ölmüş. Ben detaylarına bakıyorum. Ama kötü kokular geliyor. Çok kötü. Onların parmağı var gibi. Yiğit. Ona onlardan önce ulaşmalısın. İyi haber, şimdi bir polis karakoluna götürülüyor. Onu oradan senin çıkarman lazım.

Sessizlik tekrarlandı. Ardından karşı taraftan yükselen ses daha da endişeli bir hâl aldı.

— Her şey ortaya çıkabilir. İşini şansa bırakma. Ne gerekiyorsa yap. Acele et.

Dedi ve telefonu kapattı. Korkuya kapıldığını, bu korkunun bütün bedenini esir almaya başladığını hissediyordu. "Lütfen. Lütfen. Şimdi olmaz. Hayır. Olmasın bu" diye geçirdi içinden. O esnada aceleyle parmaklarını telefonun üzerinde dolaştırıp Yiğit'in numarasını buldu. Ancak karşı taraftan "Ulaşılamıyor" sesli mesajı geldi. Korkusu daha da arttı. Yiğit hiçbir zaman telefonunu kapatmaz, her

zaman ulaşılır kalmayı tercih ederdi. Panikle ayağa fırladı. O esnada masaya çarpmıştı. Yazı yazarken içmeyi unuttuğu içi dolu Türk kahvesi fincanı, o özel defterin üzerine devrildi. Dönüp bakmadı. Sürekli olarak ağzının içinde yuvarladığı kelimelerle "Kim? Kim?" diye söylenmekle meşguldü.

— Avukat!

Diye bağırdı.

— Polis karakoluna götürüldüyse işimi avukat çözer. Umarım.

Dedi öfkeyle. Telefonda avukatın ismini arayıp buldu. Sadece iki defa çalan telefon açıldı. Avukatın sesi ne endişeli ne de neşeliydi. Sadece;

— Buyurun Çınar Dede.

Demekle yetindi. Korkusu artık iyice artmıştı. Çok gergindi, gerginliği ses tonuna da yansıdı;

— Yiğit. Yiğit'ten haberin var mı avukat?

Avukat belki de ömründe ilk defa Çınar Dede'yi bu kadar sinirli ve bağırıyor olarak duymuştu. Şaşkınlıktan olsa gerek titreyen ve alçak bir sesle;

— Evet. Evet. Beni aradı. Şimdi yanına gidiyorum efendim. Karakolda. Savcılığa götürülüyor. Bir kazaya karışmış. Ölümlü bir kaza. Galiba suçlanacak. Anlattıklarından anladığım bu.

Duydukları yüzünden korkunun yanına panik de eklendi. Endişesi daha da arttı.

— Çabuk avukat. Çabuk yanına git. Ben de geliyorum.

Karşı taraftan bir karşılık beklemeden telefonu kapattı. Arkasını dönüp yalıya doğru koşar adım hareketlendi. Üst kata çıkıp odasına girdi. Yürüdüğü yol boyunca, farkında olmadan ağzının içinde konuşarak sürekli aynı cümleleri tekrarlamıştı "Ne yapacağım şimdi? Ya her şey ortaya çıkarsa? Hangisi daha zor? Her şeyi anlatmak mı? Ya da bu anlatacaklarıma onu inandırmak mı?" Gardırobu açıp, üstüne

geçirebileceği bir şeyler ararken telefonu bir defa daha çaldı. Ekranda beliren isim arayanın avukat olduğunu söylüyordu. Panikten titreyen elleri yüzünden telefonu tutmakta bile zorlanırken, işaret parmağının küçük bir hareketiyle açtı. Kulağına götürmeye yeltendiği esnada telefonunu elinden kaçırdı. Yaşından beklenmeyecek atiklikle, önce ileri sonra da aşağı doğru uzanıp, bir iki bilek hareketiyle cihazı havada yakalamayı başardı. Kulağına koydu. Korku ve endişesi yüzünden, onu tanıyanların alışık olduğu o tatlı, sevecen tavrının aksine oldukça sert, kendisinden beklenmeyecek bir ses tonunda;

— Efendim avukat. Gözünü seveyim iyi bir şey söyle!

Avukat "Çınar Dede" dediği kişinin bu tutumu karşısında hâlâ oldukça şaşkındı. Bir iki saniye kadar duraksadı. Bu duraksamanın neticesinde oluşan derin sessizlikten dolayı Çınar Dede daha da sinirli bir şekilde bağırdı;

— Neler oluyor? Konuşsana be adam. Konuş!

Avukat, ağzından çıkan ilk birkaç kelimeyi kekeledi;

— Şey... Şey... Dedeciğim. İyi haberlerim var. Aslında müjdeli haberler. Savcılığa çıkartıldı. Yiğit'i bırakıyorlar. Tutuksuz yargılanacak. Detayları anlatırım. Evet korkunç ve ölümlü bir kaza. Ama muhtemelen az bir hasarla kurtulacağız. Ben şimdi yeniden emniyete geçiyorum. İşlemleri yapıp onu çıkartacağım.

"Çok çabuk oldu bu." Diye geçirdi içinden. Sessiz kaldı. Bu sefer de Çınar Dede'nin sessiz kalması yüzünden az önceki derin sessizlik yeniden tekrarlandı. Çınar Dede sanki sakinleşmesine yardımcı oluyormuş gibi peş peşe, derin derin soluyordu. Ama belli ki bu etkili olmamıştı. Çok geçmeden az önceki tavrından da daha sert biçimde, hatta ilk defa avukatın kendisinden duyduğu kötü sözleri de kullanarak;

— Lanet olsun, avukat. Lanet olsun. Bu mu iyi haber? Sen de onunla emniyete gitmiyor musun? Yürü avukat yürü. Hızlı ol. Ve

ne yap ne et ben oraya gelmeden çıkartma onu dışarı. O emniyet binasını sakın terk etmeyin. Ben gelene kadar orada bekleyeceksiniz. Bunu sana verdiğim bir emirmiş gibi düşün.

Sözleri biter bitmez telefonu kulağından uzaklaştırdı. Bu esnada avukatın boşluğa yayılan sesinin sadece;

— Trafik...

Demesini duyabilmişti. Telefonu kapattı ve yatağın üzerine fırlattı. Artık sadece sinirli ve endişeli görünüyordu. Yüzünde ve duruşunda başka bir ifade yoktu. Boynuna aceleyle geçirdiği kravatını bağlamaya çalıştıysa da başaramadı. Vazgeçip hışımla çıkarttı, ceketini aldı ve koşar adım kapıya yöneldi. Kapının eşiğinde durdu, söylenerek geri dönüp yatağın üzerindeki telefonunu aldı. Koşarak, yaşadığı bu büyük yalının sokak kapısına yöneldi. Çalışır vaziyette bekleyen, kendisi için özel olarak hazırlanmış aracının açık duran sürgülü kapısından binerken bağırdı;

— Acele et evlat. Çok acele et. Bas basabildiğin kadar. Ne kural tanı ne de başka bir şey.

Aracın geniş koltuğuna yığılırcasına oturup, emniyet kemerini taktı. Endişeli bakışlarla başını cama doğru çevirdiği sırada, yalının hemen önünden geçen ana yola çıkmış, hızlanmışlardı. İstanbul trafiğinin en yoğun saatleri yaklaşıyordu. Mesafe uzundu. Bu yüzden zaten uzun olan yolculuk süresi, kendisi için daha da uzun ve çekilmez oldu. Sonunda emniyet müdürlüğünün kapısının önünde bekleyen avukatı gördü. Avukat, son derece endişeli görünen yüzüyle, heyecan içinde aralıksız olarak attığı üç-dört küçük adımdan oluşan voltalarla bekliyordu. Arabayı görünce kendilerine doğru yöneldi, otomatik olan sürgülü kapının tamamen açılmasını beklemeden araca bindi. Çınar Dede'nin hemen yanına oturdu. Ürkek bakışlarına, oldukça mahcup olduğunu belli etmeye çalışan ses tonu eşlik ediyordu;

— Kusura bakmayın efendim. Yiğit Bey gitmiş. Salmışlar. Üzgünüm! Yetişemedim.

Çınar Dede'nin yaşamakta olduğu stres yüzünden, gerilmiş olan yüzü şimdi iyice gerildi. Gözleri açıldı. Peş peşe derin derin soludu. Dayanamadı. Çok sert bir sesle;

— Sen bana az önce "Ben şimdi yeniden emniyete geçiyorum" demedin mi? Demek ki savcılıktaydın? Sen savcılıkta değil miydin? Yalan mı söyledin avukat? Yiğit'le değil miydin? Ne yapıyorsunuz siz?

Avukat şaşkınlıktan donup kalmıştı. Karşısındaki, öfkeden deliye dönmüş Çınar Dede'ye ne diyeceğini bilemiyordu. Cesaretini biraz topladı;

— Ben de şaşırdım efendim. "Savcılık" dediler savcılığa gittim. "Emniyet" dediler, emniyete gittim. Kendileri de bir karışıklık yaşıyor gibiydiler. Genel teammüller bile doğru dürüst işletilmedi. Normalde süreç bu kadar hızlı ilerlemez, salmazlar. Ben Yiğit Bey'i hiç görmedim. Göremedim. Orada dediler. Burada dediler. Sonra öğrendim ki çıkmış. Bu bilgi bile emniyetten zar zor verildi bana.

Çınar Dede'nin bakışları avukatın üzerinde öylece kaldı. Sanki olduğu yerde donmuş, kaskatı kesilmişti. Avukat bu sefer Çınar Dede'nin bu hâli karşısında ne yapacağını bilemedi. Birkaç saniye sonra Çınar Dede aniden irkildi. Biraz kendine gelir gibi oldu ama sesi titriyordu;

— Düzeni hazırlamışlar, planı yapmışlar. Zaten başaramazdın.

Avukat, sorgulayan boş gözlerle bakıp, Çınar Dede'nin aslında ne söylemeye çalıştığını anlamaya çabalarken, Çınar Dede eliyle ceketinin ceplerini yoklayarak nereye koyduğunu hatırlamadığı telefonunu aramaya başladı. Telefonunu sol iç cebinde buldu. Panikten titreyen parmaklarını ekranın üzerinde dolaştırarak aklındaki bir numarayı çevirmeye başladı. Telefonu kulağına götürüp bekledi, karşı taraftan

ulaşılamıyor mesajını duyduğu anda bağırarak ağzından bir kez daha kötü sözler dökülü;

— Kahretsin! Kahretsin!

Şoföre döndü. Az önceki kadar olmasa da bağırmaya devam ederek;

— Yürüsene oğlum ne duruyosun. Bas, bas eve gidiyoruz.

Şoför hiç alışık olmadığı bu davranışları karşısında öyle şaşkındı ki hareket edemedi. Dikiz aynasından Çınar Dede'ye doğru kılı bile kıpırdamadan baktı. Çınar Dede durumu fark edince başını dikiz aynasına doğru kaldırıp kaşlarını çattı. Şoför irkildi, eli ayağına dolaşmış, ne yapacağını bilmez bir hâlde etrafı kolaçan etti. Gaza bastığında araç neredeyse asfalttan kalın bir tabaka kazırmışçasına patinaj yaparak hareketlendi ve hızlanmaya başladı. Bir süre sessizce yol aldılar. Çınar Dede başını cama çevirmişti. Gözünü hiç kırpmadan dışarıyı seyrediyor ama belli ki görmüyordu. Avukat oldukça çekingen, usul bir sesle;

— Şey dede arabam emniyetin otoparkındaydı. Şirketle ilgili işlerim de var. Ayrıca isterseniz emniyetteki arkadaşlarla durumu değerlendirebilirim.

Çınar Dede başını avukata doğru çevirdi. Dişlerini sıkarak dik dik bakmaya başladı. Hâlâ çok öfkeliydi. Sakinleşemiyordu. Avukatın yokluk ve zorluk içinde, üstelik doğuştan gelen hastalığıyla geçen bir çocukluğu olmuştu. Hayatta bir tek annesi vardı. Babasını hiç tanımadan büyüdü. Çınar Dede, hastalığının iyice ilerlediği bir süreçte, en umutsuz anında onu bulmuş, yardım elini uzatmıştı. Çınar Dede sayesinde önce güzel bir eve yerleştiler. Son derece başarılı bir netice aldıkları tedavisini oldu. Çınar Dede, tedavisi sırasında yurt dışına bile gönderdi onu. Sonra okuttu, her şeyini borçlu olduğunu düşündüğü Çınar Dedesi sayesinde hep istediği

avukatlık mesleğine kavuştu. Stajyerliğinden itibaren de yanında çalışıyordu. Fakat Çınar Dedesi'ni daha önce hiç böyle görmemişti. O, aslında onun sevecen, güler yüzlü, iyi huylu masal kahramanı dedesiydi. Ancak bu hâliyle karşısında başka biri gibi duruyordu. Çınar Dede birkaç defa sakinleşmeye çalışırcasına derin derin soludu. Bu işe yaramış olacak ki, biraz sakinler gibi oldu. Bu hâli ses tonuna da yansımıştı;

— Bırak şimdi işi, gücü, arabayı avukat. Bana bildiklerini anlat. Ne olmuş? Nasıl olmuş?

Avukat da derin bir nefes aldı, yaptığı mesleğe yakışmayan, çekingen tavırlar takınarak başladığı konuşmasının ilk cümlelerinde kekeledi. Buna rağmen elinden geldiği kadar yumuşak ve anlaşılır bir ses tonu kullanmaya özen gösteriyordu;

— Edindiğim bilgiler gerçekten iyi. Emniyetteki arkadaşlar sayesinde bayağı bir şey öğrendim. Anlatayım. Her gün, her sabah olduğu gibi, şirkete ait kendisine tahsis ettiğiniz araçla spor yaptığı salondan çıkıp ofise doğru geliyormuş. Ofise doğru diyorum ama üzerinde takım elbisesi yoktu. Deri bir ceket giymiş. Belki önce başka yere uğrayacaktı. Sahil yolu üzerinden.

Çınar Dede sağ elini havaya kaldırıp yumruğunu sıktı. Neredeyse sadece kendisinin duyabileceği kadar alçak bir sesle, kelimeleri ağzında yuvarlayarak;

— Takip etmişler. Onu takip etmişler.

Avukat söylediklerini duymadığını belli eden bir mimik yaparken Çınar Dede yumruğunu üç dört defa aracın camına vurdu. Sinirli olduğu kadar da endişeliydi. Avukat, Çınar Dede'nin cama vurduğu elini tuttu. Bu sayede yeniden bir yerlere vurmasına engel olmaya çalışmıştı. Mümkün olduğu kadar sakin konuşmaya özen göstererek;

— Aracının ve kendisinin her hareketi kurallar çerçevesinde. Her zaman olduğu gibi, trafikte giderken hiçbir taşkınlığı yokmuş. Hızlı

bile değilmiş. Mobese görüntüleri ve EDS kayıtları bunu ispatlıyor. Zaten ondan dolayı serbest bırakmışlar. Saatte 70-80 kilometreyle gidiyormuş. Hız sınırları çerçevesinde.

Avukat, Çınar Dede'nin biraz yatışır gibi olduğunu fark etti. Yüzünde alışık olduğu o sıcak, sevecen gülümsemenin küçük izleri belirmişti. Bu bile, avukatı neşelendirmeye yetti. Ses tonu biraz daha normalleşti;

— O Yiğit. Onu hepimiz biliyoruz. Tamam, biraz şakacıdır ama başkadır Yiğit Bey. Ne mutlu ona, sizin gibi birisi onun için bu kadar çok endişeleniyor. O gerçekten farklı biri, değerli bir insan olmasaydı böyle yapmazdınız. Yiğit Bey, bile isteye kötü bir şey yapmaz. Yapmamış da. Bu gerçekten bir kaza.

Çınar Dede'nin yüzünde az önce beliren küçük izler, normalde olduğu gibi olmasa da kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Yüzünde beliren aydınlıkla birlikte ses tonunda biraz da olsa umut vardı;

— Emin misin avukat? Emin misin? Oğlum, o suçsuz mu?

Avukat da gülümsemeye başlamıştı. Önce başını sallayarak onayladı. Sonra kendinden emin bir sesle;

— Evet dedecim, evet eminim. Çok sinirlisiniz. Bu sebeple bir türlü lafa başlayamadım. Mobese görüntülerini defalarca izledim. Kopyalarını da aldım. Yanımdalar, isterseniz beraber de izleriz. O kendi şeridinde, orta şeritte ilerliyormuş. Yiğit Bey'in kullandığı aracın sağ tarafındaki diğer araç, aynı zamanda kaza sebebiyle ölüm olayının gerçekleştiği araç, biraz hızlı. EDS kameraları ve yol boyundaki algılayıcılar hızı için 100-110 kilometre diyor. O güzargâh için belirlenen hız sınırlarını epeyce aşmış. Buna rağmen onda dahi suç yok denebilir. Kendi şeridinde ilerlerken bizim aracı yakalıyor. Tam aynı hizaya geldikleri sırada, iki motorsiklet, aracın solundan tehlikeli ve çok yakın şekilde, hemen hemen 160-170 kilometre hızla geçiyor. Gençler bu durumu ifadelerinde de belirtmişler, aralarında

yarışıyorlarmış. O anda gençlerden biri motorunun hâkimiyetini kaybediyor. Motor, bariyere vurup yolun ortasına doğru savruluyor. Çarpmanın etkisiyle havaya fırlayan sürücü bizim aracın kaportasının üstüne düşüyor. Aynı anda da yola savrulan motoru aracımızın altına giriyor. Bu esnada oluşan hasar yüzünden aracımız tamamen kontrolsüz kalıyor ve sağa doğru aniden şerit değiştiriyor. Sağ taraftaki, aynı hizada oldukları araçla temasları oluyor. O araç, hızlı oluşu yüzünden bariyeri aşarak denize uçuyor. Yiğit Bey aynı bariyere çarpıp hareketsiz kalıyor. Ne yazık ki denize uçan arabanın içindeki bayanı hâlâ bulamadılar. Ölmüş olabileceğinden şüphelenmekteler. Şoförü iyi, hiç yara almadan kurtulmuş. Adam hastaneye bile gitmemiş. İşin en garibi, kaza yapan motorcu genç. Tamam, o da biraz hırpalanmış ama iyi, hayati tehlikesi bulunmuyor. Polise ifade bile vermiş. Bir, bilemediniz iki haftaya kalmaz taburcu olur. Mucize gibi. Çınar Dedecim. Sen hiç endişelenme, deliller çok sağlam. Bir şey çıkmaz.

Çınar Dede'nin yüzündeki gülümseme tekrar silindi. Endişeliydi. Sertçe;

— O ölemez. Olmaz, ölmez o.

Dedi. Avukat aşırıya kaçmayan şekilde neşeli görünmeye çalıştı. Amacı Çınar Dede'yi olabildiğince sakinleştirmekti;

— Sakin ol dedeciğim. İnşallah ölmemiştir. Çıkmıştır sudan. Ben de buna inanmak istiyorum.

Diye cevap verdi. Çınar Dede sessiz kalıp biraz düşündü. Sanki kafasında bir şeyler kurguluyor gibiydi. Sonrasında titreyen sesiyle;

— Arabadaki? Onu öğrendin mi? Bayan dedin. Bayan mıymış? Adını öğrenebildin mi?

Diye sordu. Avukat "Hayır" der gibi başını iki yana salladı.

— Adını ve kimliğini öğrenemedim. Ama anladığım kadarıyla tanınmış bir aileye mensup, genç bir bayan.

Çınar Dede yüzüne yerleşen garip bir tebessümle başını cama doğru çevirdi. Boş gözlerle, sessizce etrafa bakınıyordu. Avukat kendisini tekrarlar gibi;

— Merak etme dedeciğim. Suçsuz. O görüntülerle ispatlarız bunu.

Çınar Dede avukata uzun uzun baktı. Sonra kendi kendine yüksek sesle, çözümsüz bir konuyu düşünüyormuşçasına;

— Devletin mahkemelerine ispatlarsın da bizimkilere nasıl anlatacaksın? Hele hele onlara onu öldürmediğini, bunun bir kaza olduğunu nasıl ispatlayacağım? Ben...

Tam o anda çalmaya başlayan telefonu yüzünden konuşmasını irkilerek yarıda kesti. Belki de eline bir telefon aldığı ilk günden beri ısrarla kullandığı o rutin zil sesinden farklı, kasvetli ve acı dolu bir an yaşanıyor hissi veren türde bir zil sesiydi bu çalan. Bu telefon, bu şekilde daha önce hiç çalmamıştı. Avukat boş gözlerle önce telefona, sonra da kendisine doğru bakarken, elini uzatıp telefonu aldı. Ekranda yazan numaraya bakınca yüzü, hiç olmadığı kadar karanlık bir ifadeye büründü. Bu telefonu kesinlikle cevaplamak istemiyordu. Bunu belli eden ifadelerle birkaç zil sesi kadar daha çalmasına müsaade etti. Hareketsizdi. Donmuş gibi ekrana bakıyordu. Sonunda ekrana dokunup, telefonu kulağına götürdü. Titreyen ve endişeli bir sesle;

— Efendim, buyurun Algül Hanım.

Diyebildi sadece. Bağırarak, peş peşe kurduğu sinirli ve bir uğultu gibi boşluğa yayılan cümlelerle, ne dediği hiç anlaşılmadan konuşmaya başlayan karşı taraftaki kadın, belli ki doğruca konuşmak istediği konuya girmişti. Şimdi de Çınar Dede'nin sakalları kadar beyaz görünen yüzü, âdeta buz kesmişti. Taş gibi bir ifadeyle, nefes almadan kadını dinledi. Kadın susunca çok cılız bir sesle;

— Emredersiniz efendim. Halledeceğim. Tam dediğiniz gibi olacak. Akgül Hanım'a hörmet...

Kadın, telefonu bir anda kapatmıştı. Son kelimeyi tamamlayamadı. Hat kesilmesine rağmen Çınar Dede telefonunu bir süre daha kulağında tuttu. Sonra bilinçsizce, sanki hâlâ açıkmış da kapatmaya çalışıyormuş gibi peş peşe ekrana dokundu. O anda telefon yine çaldı. Ekrana baktığında derin bir nefes aldı. Şimdi de heyecanlanmıştı. Ekrana dokundu. Kulağına götürdü. Tek kelime etmedi. Telefon, kulağında çok kısa bir an için kaldı. Karşı taraftaki ses bu sürede sadece bir küçük cümle söylemiş olmalıydı. Ama hâlinden belliydi ki çok önemli bir cümle. Telefonu fırlatırcasına kucağına bıraktı. Başını çevirip donuk bir sesle şoföre doğru seslendi;

— Oğlum dur.

Sonra avukata döndü. Buz gibi bir ses tonuyla.

— Sen burada in. Git arabanı al, işine gücüne bak. Seni aramamı bekle. Sonra görüşürüz. Bu arada o görüntüleri de bana, yalıya gönder.

Çınar Dede konuşurken araba yolun sağına yanaşıp durmuştu. Sürgülü kapı hemen hemen tamamen açılmak üzereydi. Çınar Dede başını çevirip düşünceli bir hâlde camdan dışarı bakmaya başladı. Avukat, arabadan indi. Sürgülü kapı kapanmaya başladığında, Çınar Dede'nin panik hâldeki endişeli sesini, şoföre talimat verirken işitti;

— Sür oğlum. Sür. Çabuk. Yedikule Zindanları'na gidiyoruz.

* * *

KISIM-5

ZİNDAN VE ŞAKA

Çok soğuktu. Üşüyor, soğuğu iliklerine kadar hissediyordu. Baygın olmasına rağmen belki de sadece bu soğuk yüzünden ayılmış, göz kapakları hafifçe aralanmaya başlamıştı. Kesinlikle yerde yatıyordu. Etraf oldukça loştu, çevresinde neredeyse hiç ışık yok gibiydi. İçinde bulunduğu bu korkutucu durumdan daha da kötüsü burnuna gelen yoğun rutubet kokusuyla karışık, daha önce hiç koklamadığı, tanımadığı bu pis koku olmalıydı. Dayanılmaz bir şeydi. Burnunu sızlatıyordu. Eliyle yüzünü ovuşturdu. Uzun olan saçlarının arasına doluşmuş kum tanelerini hissetti, öne gelen saçları bütün yüzünü kaplamıştı. Hafifçe doğrulmaya çalıştı, yerden destek alarak oturduğunda elinin altındaki ıslak kumu fark etti. Gözleri tamamen açılıp, içinde bulunduğu bu loş ortama alışana kadar hareketsiz bekledi. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. "Yeni bir şakanın içersindeyim herhâlde, ama yalan yok çok iyi çalışmışlar bu sefer. Hiç sırası değil ama" diye düşünürken, elini, deri ceketinin ceplerine sokup karıştırmaya başladı. Nezaretten çıkarken teslim ettikleri telefonu üzerinde değildi. Eline, saçlarını toplamak için kullandığı ince lastiklerden biri geldi. Henüz tam anlamıyla at kuyruğu olamayacak kadar kısa, ancak o lastikle rahatça toplanabilecek kadar uzun saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tararken, gözleriyle etrafı incelemeye başladı. Oldukça dar, kare biçimli, duvarları örgü taşlarıyla kaplı bir

yerdi burası. Hemen önünde, demirlerden yapılmış parmaklıklar vardı. Üzerlerini kaplayan pas yüzünden çok eski oldukları anlaşılıyordu. Parmaklıkların arasından bir meşalenin karşı duvarda asılı olduğunu gördü. Yukarı doğru uzamış güçlü aleviyle yanıyordu. Güçlü alevine rağmen yaydığı cılız ışık, parmaklıkların önündeki koridoru ancak aydınlatabilmişti. Koridordan yansıyıp, parmaklıkların arasından sızan bir miktar aydınlık ise, içinde bulunduğu bu yerin sadece bir bölümünü, o da derin karanlığını kırabilecek kadar ışıklandırmıştı. Yavaşça ayağa kalktı, etrafı incelemeye devam etti. Görünürde taş, kum ve demir parmaklıktan başka hiçbir şey yoktu. Bir de bu katlanılamayacak kadar kötü pis koku. Alay eden, küçümseyen tavırlarla gülmeye başladı. Aynı hâl ses tonunda da vardı.

— Hadi çocuklar bırakın şakayı. Tamam yapım çok güzel, ama hangi filmden kopya çektiniz? Zindan fikri, kabul ediyorum en az benimkiler kadar yaratıcı. Ama bakın çok kötü bir gün geçiriyorum. Bu şakanın hiç sırası değil. Gerçekten çok kötü, kâbus gibi bir gün. Bu sefer şakam yok, iyi değilim. Ölümlü bir kazaya karıştım. Hapse girecektim az daha. Koca günü nezarette ve savcının önünde geçirdim. Hiç şaka kaldıramam.

Cevap gelmedi. Uzunca bir süre etrafı dinledi. Çok sessizdi. Sadece yanmakta olan meşalenin, kendi kendine gürüldemekte olan alevinin sesini duyuyordu. Hissetmeye başladı. Hisleri kendisini pek yanıltmazdı. Bu yüzden arkadaşları arasında adının medyumlukla anıldığı bile oluyordu. Ama bu sefer farklıydı. Birazdan çalacak olan telefonu bilip, eline almak gibi değildi. Bu sefer durumun iyi olmadığını hissediyordu. Sıradan bir şakanın içinde değil gibiydi. Böyle garip bir histi. Üstelik bu hissettiği, şimdiye kadarki yaşantısında, herhangi bir durum karşısında hissetmiş olduklarından daha yoğun gibiydi. Hisleri, hiç yaşamadığı türde, bütün vücuduna yayılmaya

başlayan korkutucu bir hâle dönüşüyordu. Bunu bastırmaya çalışan bir ses tonuyla.

— Hadi çocuklar bırakın şakayı!

Diye bağırdı. Sessizlik ısrarla, birileri sanki yaşattığı bu gerilimi özellikle artırmaya çalışıyormuş gibi devam etti. Yavaşça ayağa kalktı. Kararlı bir sesle;

— Hadi çocuklar. Hadi. Lütfen. Bugün olmaz. Lütfen bırakın.

Israrçı olmasına rağmen yine ses çıkmadı. Bir süre daha bekledi. Sonunda karanlığın içinden bir kadın sesi, sert bir tonda, âdeta karanlığı yararak yükseldi;

— Çok değerli birini öldürdün. Neden?

Bu sesi, aslında her an gelecekmiş gibi bekliyor olmasına rağmen irkildi. Korkmuştu. Beklenmeyen bir durum karşısında verilen ani tepkiler gibi bir tepkiyle bağırdı.

— Ben mi? Hayır. Hayır. Ben hiç kimseyi öldürmedim.

Yine sessizlik oldu. O burnunu yakan pis koku sanki biraz daha yoğunlaşmıştı.

— Bak çocuğum, seni uyarıyorum. İnkâr etme. "Kaza" diyerek üzerini kapatamazsınız. Evet. Sen bugün bir kişiyi öldürdün. Bunu kimin talimatıyla yaptın?

Kadın, kendisine doğru yaklaşıyor olmalıydı. Sesi az öncekine göre biraz daha yakından geliyor gibiydi. Bu sahibi meçhul sesin, kendisini suçlamakta ısrarcı oluşu yüzünden şaşkın bir hâle büründü. Soğuk, paslı parmaklıklara doğru bir adım atıp, iki eliyle birden demirleri kavrayarak tuttu. Sesin geldiği tarafı bulabilmek için dinlemeye başladı. Ancak yeni bir ses yükselmeyince nereden geldiğini anlayamadı. Bunun üzerine şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, istemeye istemeye yapmacık bir kahkaha attı. Sonra ciddi bir ses tonuyla;

— Siz kimsiniz be? Ahmet? Hüseyin? Yoksa Ayşe mi? Hülya sen misin? Can? Tamam, anladım Simge sensin. Senden hiç beklemezdim bunu. Kabul ediyorum, sana yaptığım şaka biraz ağırdı ama özür diledim ya. Hadi ama çocuklar. Bırakın bu işi. Kaç defa aradı biliyor musunuz? Cevap veremedim. Çınar Dede meraktan deliye dönmüştür. Telefonumu verin. Önce onunla konuşmalıyım. Erhaaaaan, Erhan. Sensin değil mi? Hadi kanka.

Bekledi, ancak cevap gelmedi. Umutsuzca bir iki defa derin derin soludu. Hisleri, hâlâ oldukça rahatsız edici şeyler hissettiriyordu. İçinde duyduğu korkuyu bastırmaya çalıştı. Neyse ki etrafı dolduran o soluk kesici pis koku, biraz öncenin aksine şimdi kayboldu denecek kadar azalmıştı. Aslında o koku sanki bir kaynaktan geliyordu ve o kaynak şu an için kendisinden epeyce uzaklaşmıştı. Böyle düşünüyordu. Onun yerini yavaş yavaş başka bir koku almıştı. Şiddeti gittikçe artan çiçek kokuları gibi yoğun ve kaliteli bir koku. Kesinlikle, çok pahalı parfüm sıkmış biri kendisine doğru yaklaşıyor olmalıydı. Kaliteli parfümü her zaman tanırdı. İş çevresindeki hemen herkes kaliteli parfüm kullanıyordu. Ve bu parfüm ancak onların kullanabileceği kadar kaliteli ve pahalı bir parfümdü. "Tamam işte. Bizim kızlar bunlar. Akıllarınca şaka yapıyorlar" diye geçirdi içinden. Ağzı aralandı. Yeniden bağıracak ve söylenecekti. Fakat konuşamadı. Kulaklarını tırmalayan, karanlığı yırtar gibi yüksek bir şaklama sesi duydu. Ses henüz havada asılı çınlıyorken sağ omzundan başlayıp, eline ve parmaklarının ucuna kadar yayılan büyük bir acı hissetti. Olduğu yerde sıçrayıp, demir parmaklıklardan uzaklaşmak için geriye doğru çekildi. Diğer eliyle, acımakta olan omzunu ve kolunu ovuşturmaya başladı. Canı oldukça yanıyordu. Duyduğu bu can acısından ziyade kendisine yapılan davranış yüzünden sinirlenmişti. Ve bu sinirlilik hâli giderek şiddetlenmekteydi. Tam bağırıp

küfredeceği sırada ikinci şaklama sesini işitti. Bu sefer, kalın tarafı karanlığın içine doğru uzanan bir kırbacın, demir parmaklıklara dolanan ince örgülü uç kısmını gördü. Meşalenin cılız ışığının aydınlattığı koridorda, parmaklıkların hemen önünde, karanlığın içinden, uzun boylu, tuhaf görünümlü bir silüet, yavaşça süzülür gibi belirdi. Meşalenin önünde dikilip, karanlıkta kalan ve görünmeyen gözleriyle kendisini izlemeye başladı. Gerçekten de oldukça tuhaf, sanki o ortama uygun olması için özellikle giyinmiş, hazırlanmış gibi görünüyordu. Az önce konuşmuştu, bu yüzden onun bir kadın olduğunu biliyordu. Ayrıca bu parfüm kokusu vardı. "Böyle bir sahne ancak bir filmde olur" diye bağırmamak için kendisini zor tuttu. Hisleri, hâlâ kötü şeyler olacakmış gibi düşündürüyordu. Yaşadığı bu sahneyle, hissettikleri birleşince, her şey daha da gerçekçi göründü. Kadının, o parmaklıkların ardında, yarı karanlıkta kalıyor olması bile, çok öfkeli ve sınır tanımayacak kadar kötü biri olduğu izlenimini vermek için yeterliydi. Üstelik az önce şaklayan, vücudundaki bu yüksek acının sebebi olan kırbaç da manzarayı tamamlıyordu. Küçük bir kahkaha atıp;

— Gerçekten de çok iyi tasarlanmış bir şakanın kurbanıyım. Tebrik ederim, harikasınız.

Kadın sert ve oldukça kararlı bir ses tonunda;

— Acıyor olmalı. Ama merak etme, o sadece küçük bir uyarıydı. Sorularıma cevap vermezsen bir dahaki kanatmadan, gövdende derin bir yara açmadan bırakmayacak.

Elinde tuttuğu kırbacı, tehditkâr biçimde gösterip hafifçe salladı. Kırbaç, dolandığı parmaklıklardan kurtulup kadının ayağının dibinde toplandı. Kadın, yaptığı bu sözlü ve görsel tehdidin ardından;

— Konuşmaya başlasan iyi olur evlat. İyiliğin için.

Diye ekledi. Kadına doğru usulca, aralarında parmaklıklar olmasına rağmen yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Çok sinirliydi, oldukça yüksek bir sesle bağırarak;

— Ne yapıyorsunuz böyle? Bu şaka amacını çoktan aştı. Canım yandı. Bırakın artık.

Dedi. Sol bacağında inanılmaz bir acı hissetti. Bu acıya, işittiği güçlü şaklama sesi eşlik etmişti. Acı yüzünden gücü kesilip bir anda yere yığıldı. Yerde kıvranırken refleks olarak eliyle bacağını tuttu. Neredeyse kalçasından dizine kadar yırtılmış pantolonundan sızan kanı, sıcaklığı eline geldiğinde fark etti. Bacağı yarılmıştı ve çok kanıyordu. Üstelik az öncekinden katbekat daha fazla, tarifsiz bir acısı vardı. Bu acı yüzünden bağırarak küçük bir çığlık attı. Bağırırken öfkesi de katlanmıştı. Öfke ve acıyla karışık yüksek bir sesle;

— Neler oluyor burada? Ne bu? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ben...

Kadın susması için bağırdı;

— Sus, sakın konuşma! Soracaklarımın cevabını vermek dışında tek bir kelime söylemen yasak.

Çok sert ve çok kararlıydı. Aynı şekilde devam etti;

— Anlat, kimin isteğiyle öldürdün? Bu planı kim yaptı? Kimin halkındansın?

Kadına meydan okur gibi, az öncekinden daha güçlü ve uzun süren bir çığlık attı. Bacağındaki, üzerine kızgın yağ dökülmüş gibi hissettiren acı azalmıyor, aksine artıyordu. Kadın bu duruma tamamen ilgisiz kalarak kendisine bakmaktaydı. Bu daha da öfkelenmesine sebep oldu. Şu anda, belki de ömründe ilk defa, bile isteye birini dövmek, canını oldukça acıtmak istiyordu. Bu istek kendisini ele geçirmiş gibi ayağa fırladı, onu yakalamak için hızla ileri doğru atıldı. Elini, parmaklıkların arasından, kadının boynuna

doğru uzattı. Yakalayamadı. Kadın sadece yarım adım kadar geriye doğru çekilmişti. Etraf kırmızı bir ışıkla güçlü şekilde aydınlandı. Bu sefer bacağındakinin yanında, bütün gövdesini kaplayan çok daha yoğun bir acı daha hissetti. Ayakları yerden kesildi, havalandığını fark etti. Sanki yer çekimi bir anda kaybolmuştu. Havada uçarcasına geriye doğru savruluyordu. Karnından, kadının ileri doğru uzattığı eline doğru akan ışık hüzmesini gördü. Sönerek kaybolmakta olan kırmızı renkli, yağmurlu havalarda gri gökyüzünde çakan şimşeklere benzeyen bir ışıktı bu. Işık henüz kaybolmuştu, bu sefer güçlü bir şaklama sesi geldi. Kırbacın ince örgülü ucu, sırtı ve göğsüne dolandı. Bedeni şiddetle önce arkasındaki duvara çarptı sonra yere düştü. Artık ayağı gibi omuzuna da bu çarpmanın etkisiyle, sanki kırılan bir iki kemiği varmış gibi büyük bir acı yayılıyordu. Ama bu acı hiç önemli değildi. Esas katlanılmaz olan, kırbacın son darbesiyle gövdesine dolanan, ince ucunun bedeninde bıraktığı o acıydı. Acı tüm gövdesini çepeçevre dolanarak sarmıştı. Kırbacın ucunun tenine dokunduğu bu bölgede derisini yüzdüğünü biliyordu. Akan kanının sıcaklığı bel ve kalçasına kadar ulaştı. Daha önce canının bu kadar çok acıdığını hiç hatırlamıyordu. O çok dayanıklı olduğu söylenen bünyesi bile bunu kaldıramayacak, biraz sonra bayılacaktı. Bunu önlemek için hareket etmeye çalıştı. Ama sol kolunu oynatamadığını fark etti. Gözleri kardı, görüşü kapandı. Bayılmış mıydı? Anlamadı bile. Ama o sesi işitebildi.

— Ne yapıyorsunuz siz? Bu nasıl bir şey?

Bir an kendisine gelir gibi oldu. O duyduğu ses yüzünden içi sanki sevinçle, umutla dolmuştu. Başını sesin geldiği yöne, parmaklıklara doğru çevirmeye çalıştı. İlk anda bunu başaramadı. Canı çok acıyordu. Yine denedi. Zor da olsa parmaklıkları seçebildi. Loş meşale ışığında, zar zor fark edilebilen dedesinin silüetini hemen tanıdı.

Oldukça öfkeliydi. Bağırıp söylenerek, elinde kırbaç tutan kadına doğru yürüyordu. Hareket etmeye çalıştı, ama acısı katlanarak arttı. Zaten başını çevirmek için de çok uğraşmış ve yıpranmıştı. Daha fazla dayanamayacaktı, etraf bir anda karardı. Şimdi sadece karanlık vardı. Saf karanlık. Kaç zamandır bu saf karanlığın içindeydi? Algıları kapalı, hisleri kapalıydı. Yürüyor muydu? Boşlukta süzülüyor muydu? İçinde bulunduğu bu karanlığı yırtan o uğultuyu işitti. Uğultu önce çok düşüktü, ama gittikçe güçlenip arttı. Uğultu ya da kaynağına dair bir fikri yoktu. Sanki dünyanın kurulmasından beri, ilk insandan başlayıp, bugüne kadar doğan bütün insanların aynı anda konuşarak kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşündü. Uğultunun en güçlü olduğu noktada içinde olduğu karanlık yavaşça aydınlanmaya başladı. Bir yerlerde şafak söküyor, güneş yeniden göğe doğru yükseliyordu. Karanlık tamamen kalktı. Şimdi, gözünün önünde beyaz bir sis perdesi vardı. Bahar aylarında, sabahları ağaçların arasını kaplayan türde bir sis. Sisin içinde belli belirsiz, gri renkli insan gölgeleri belirmeye başladı. Bir anda binlerce oldular. Uğultular da bu gölgeden geliyordu. O gölgelerin arasında, havada uçuyormuşçasına süzülerek dolaşmaya başladı. Aniden, sanki orası özellikle seçilmiş gibi bir noktada durdu. Hafifçe aşağı doğru alçaldı. Öylece beklerken, tam karşısındaki iki gölgenin etrafındaki sis perdesi hafifçe aralandı. O iki gölge diğerlerine göre biraz daha belirginleşti. Ne, ya da kimdiler anlaşılmıyordu. Silüetleri de çok net değildi. Ama gölgelerin birinin bir erkeğe, diğerinin bir kadına ait olduğunu anlayabildi. Güçlü ve yoğun uğultuların içinden o siluetlerin sesi diğerlerine göre daha anlaşılır şekilde yükseldi. Her ne konuşmuşlarsa o konu bitmişti. Son birkaç cümleyi birbirlerine söylüyorlardı.

— Baba, adı Yiğit olsun. Sana emanet. Baba. Oğlum sana emanet.

Sadece kadının sesini net olarak duyabildi. Sis yeniden yoğunlaştı. Gölgelerin üzerini bir yorgan gibi kapladı. Uğultuyu yaratan sesler birer ikişer kesilmeye başladı, gölgeler de yok oluyordu. Gözü açıldı, taş tavanı görünce hâlâ zindanda olduğunu anladı. Sanki koridordaki meşalenin alevi artmış gibiydi. İçerisi daha aydınlıktı. Soğuk yerde, kumun üzerinde yatıyordu. Az önceki, vücudunu kaplayan büyük acıdan eser kalmamıştı. Hemen dibindeki diz çökmüş kadını gördü. Ellerini kalp masajı yapar gibi göğsüne bastırmıştı. Kırbaç yüzünün yanında, yerde duruyordu. İrkilerek geri çekilmeye, ondan kurtularak kaçmaya çalıştı. Kadın, göğsünün üzerindeki ellerini biraz daha bastırarak kaçmasını engelledi. Nasıl olduysa bir anda hareket edemez olmuştu. O anda başının üstünden bakıp, kendisine gülümseyen Çınar Dede'nin yüzünü fark etti. Bu gülümseme biraz sakinleşmesini sağladı. Bunu fark eden kadın ellerini usulca göğsünün üzerinden çekti. Serbest kaldığı anda doğruldu ve yeniden kadından uzaklaşmaya çalıştı. O anda kadının avuçlarını fark etti. Kadının avuçları, bu sefer beyaz bir ışıkla parlıyordu. Sanki elinde, avuçlarının içinde parlak bir lamba, ya da bir ışık kaynağı varmış gibiydi. Ama bu uzun sürmedi. Işık hızlıca küçüldü ve kayboldu. Az önce kadının üzerinde olan o çok sert ve tehditkâr hâlden de hiç iz yoktu. Sadece biraz şaşkın ve tedirgin görünüyordu. Bakışlarını sanki hiç ayırmak istemiyormuşçasına kendisinin üzerine sabitlemişti. Bir an dahi kaçırmıyordu. Kadın sebepsizce, durup dururken elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Demir parmaklığın ardındaki koridor da bir anda aydınlandı. İçinde bulundukları hücredeki birkaç meşale de aynı anda tutuşarak yanmaya, etraflarını güçlü şekilde aydınlatmaya başladı. Etraf neredeyse tamamen aydınlanmıştı. Kesinlikle kadının bu parmak hareketi o meşaleleri tutuşturmuştu. Bakışları ise hâlâ rahatsız edici biçimde kendi üzerindeydi. Şaka ile gerçek iç

içe geçmişti. Bu yaşadığı her neyse şaka olamazdı. Gördükleri ve yaşadıklarını anlamaya çalışıyordu. Kadın, az önce içinde oldukları karanlıkta kendisini daha da gizemli ve tuhaf gösteren kapüşonlu, pelerin benzeri kıyafetini üzerinden savurup çıkarttı ve yere bıraktı. Pelerin savrulurken, çiçek kokan pahalı parfümünün kokusu yeniden ve daha yoğun şekilde havaya yayıldı. Hemen hemen orta yaşlarda olmalıydı, oldukça güzel ve bakımlı görünüyordu. Uzun boylu, kumral, açık tenliydi, neredeyse kalçalarının altına kadar uzun, gür saçlarını örerek sırtından aşağı doğru kalın bir ip gibi sarkıtmıştı. Üzerinde dar bir kot ve boynuna kadar kapalı dar kırmızı renkli yazlık bir kazak vardı. Neler olduğunu anlamaya, yüz yüze kaldığı bu şeyin bir şaka olup olmadığını tam anlamıyla çözümlemeye çalışıyordu. Akıl alacak gibi şeyler değildi bu gördükleri. Çınar Dede'ye döndü, hâlâ kendisine gülümsemekte olduğunu gördü. Şaşkın ve bir o kadar da titreyen bir sesle;

— Çınar Bey. Siz de mi bu aptal şakanın içindesiniz?

Diye sordu. Çınar Dede tıpkı gerçek bir dedenin yapabileceği gibi, olabildiğince sıcak biçimde kendisine sarıldı ve bir süre öylece bekledi. Şimdi biraz da olsa huzurlu ve güvende hissediyordu. Bu yüzden bu sarılmayı uzatabildiği kadar uzattı. Şaşkınlığı artık yavaş yavaş geçmeye başladı. Fakat geçerken yerini güçlü bir sinirlilik hissine bırakıyordu. Hafifçe geriye çekilerek Çınar Dede'yi kendisinden ayırdı. Sert ve kesin bir ifadeyle;

— Bu nasıl şaka? Sizin gibi bir beyefendi nasıl oluyor da böyle oyunlara, böyle eşek şakalarına karışabilir? Yakıştıramadım.

O ana kadar bakışlarını üzerinden ayırmayan kadın da kendilerine doğru hafifçe eğildi. Sanki sarılmak ister gibi kollarını iki yana açmıştı. Çınar Dede elini kaldırıp durmasını isteyen bir hareket yaptı. Kadın durdu. Çınar Dede telaşlı bir sesle;

— Kalk oğlum. Bundan sonra biraz sakin olman lazım. Sana anlatacak çok şeyim var. Ve inan bana nereden başlayacağımı biliyorum dersem yalan söylemiş olurum.

Cümleleri bitince hızlıca ayağa kalktı. Elini uzattı. Zaten bir an önce bu yerden çıkmak istiyordu. Gerisini sonra düşünecekti. Çınar Dede'nin elini yakaladı. Çınar Dede yaşından beklenmeyecek bir kuvvetle elini tutup kendisine doğru çekti. Ayaklandıktan sonra sert bir sesle;

— Bitti mi? Bu kadar mı?

Diye sordu. Hâlâ bir şakayı yaşamış olduğu gibi bir düşüncedeydi. Ellerini, önce göğsünün ve bedeninin, sonra da bacağının üzerinde gezdirdi. Eliyle tutabildiği o derin yaralar, o yaraların hissettirdiği büyük acı hâlâ hafızasındaydı. Kıyafetleri yırtıktı, üzerlerinde kan lekesi gibi görünen ve oldukça yoğun duran lekeler vardı. Görünüşe bakılırsa gerçekten çok kanı akmıştı. Ama her nasılsa yaralar iyileşmiş, hatta geride hiç iz kalmamıştı. Çınar Dede çok kesin bir dille;

— Düşüncelerinin bunu algılayamadığını biliyorum. Gördüklerini reddediyorsun. Haklısın da. Ama evlat bunların hiçbiri bir şaka değil. İnan ve güven bana. Ortada sana yapılan bir şaka yok. Yaşadıklarının hepsi gerçek. Her şeyi öğreneceksin. Ama şimdi değil. Sessiz ol ve sana söyleyeceklerimi harfiyen dinle.

Görünüşte Çınar Dede'yi dinlemekten başka çaresi de yoktu aslında. En azından buradan çıkana kadar. Hareketlendiler. Tam demir parmaklıkların açık olan kapısından dışarı ilk adımlarını atacaklardı ki Çınar Dede aniden durdu. Aynı anda o dayanılmaz pis koku etrafı yeniden kapladı. Aslında doldurdu demek daha doğru olurdu. Nefes alamayacağı kadar kötü ve yoğundu. Paranın satın alabileceği kalitedeki hiçbir parfüm ya da hoş koku bu kokuyu bastıramazdı. Midesi bulanmaya başladı. Çınar Dede öylece durmuş, hiç hareket

etmeden boşluğa bakıyordu. Onun da yüzünde midesinin ağzına geldiğini belli eden bir ifade belirdi. Sanki kusmak üzere gibiydi. Ama direniyordu. Daha fazla burada kalamaz, bu kokuya dayanamazlardı. Dışarı çıkmak için ileri doğru bir adım attı. Ama kadın onu yakalayıp güçlü şekilde tuttarak geriye doğru çekti. Yürümesine izin vermedi. Zaten Çınar Dede de hemen yanındaydı. Olduğu yerde direnmeden sabit durması, kıpırdamaması için kolunu yakalamıştı. Ve hâlâ hareketsizdi. İkisi birden yan yana, hemen önlerindeki demir parmaklıkların hizasında, koridora açılan kapının eşiğinin üzerindeydiler. Önlerinde görünmez ve aşamayacakları bir duvar varmış, sadece iki santim daha hareket etseler ona çarpacaklarmış gibi beklemeye başlamışlardı. Çınar Dede, kılını bile kıpırdatmadan usulca kadına doğru konuştu;

— Bir Demir Kıynak, bunlardan görmeyeli hayli zaman oluyor. Bununla mı geldin buraya? Sen, sen nesin, ne oldun böyle? Hatırlamıyor musun? Yoksa yaptıklarından ve o gücünden zevk almaya mı başlamışsın? Şunu yolumuzdan çek.

Biraz sinirlenmiş gibiydi. Çınar Dede hareketsiz beklerken, kendisi de başını çevirip kadına baktı. Kadın, bakışlarını kendisinin üzerine sabitlemiş, sadece yüzünü seyrediyordu. Cevap alamayan Çınar Dede bu sefer sesini biraz yükselterek:

— Sana diyorum. Duymadın mı?

Kadın irkildi, Bakışlarını zor da olsa Çınar Dede'ye doğru çevirdi. Gülümsedi.

— Mecbur kaldım. Ne yapmalıydım?

Konuşurken de kolunu kaldırıp boş koridora doğru, sanki oradaki birinin gitmesini istermiş gibi elinin tersiyle bir hareket yaptı. Hemen arkasından, bir adım kadar kendilerine doğru yaklaştı. Etrafı dolduran pis koku hızla, neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar azaldı.

Çınar Dede sanki birinin arkasından bakarmış gibi eğilip, boş koridora doğru dikkatlice göz atmaya başladı. Dışarı çıkıp çıkmamak konusunda çok çekingen davranıyordu. Kadın yeniden kendisine doğru baktı. Gülümsedi. Parmağını dudaklarına doğru götürüp;

— Şşş! Biraz sessiz olmamız lazım. Konuşma. Sadece uzaklaştı ama koridoru gözlüyor.

Elini indirip, hafif bir tebessümle bir süre daha kendisine baktı. Bu bakışlar artık tedirginlik yaratmaya başlamıştı. Kadın bir an sonra Çınar Dede'ye döndü;

— Çok iyi görünüyor. Ona iyi bakıyorsun. Gurur duyuyor olmalısın? Ve hâlâ hiçbir şeyi bilmiyor.

Çınar Dede öfkeli bir şekilde kadına doğru döndü. Ama hâlâ kendisini kolundan tutuyordu, bırakmamıştı. Güçlü biçimde çekerek yürümesine izin vermiyordu. Biraz daha sakin bir ses tonuyla;

— Ne sandın? Bakmaz mıyım ben ona? Hem bunu zaten biliyorsun. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Teknoloji sağ olsun. Gözün hep üstünde değil miydi? Onu gözlemeyi hiç bırakmadın. Ben her şeyin farkındayım kızım, haklısın da. Ama galiba bir yerlerde yanlış yaptın. Yaptın ki fark edildi. Ve şimdi buradayız.

Kadın şaşkın ve bir o kadar da düşünceli bir hâle büründü. Bu dediklerini onaylamıyormuşçasına "Hayır" der gibi başını salladı.

— Bu olamaz! Fark edilmiş olamam. Evet, haklısın, onu izliyor, takip ediyordum. Ama bu olanın sebebi ben olamam. Kim bilmiyorum. Kesinlikle Törü de değil, bundan da eminim. Törü öyle bir planlama yapmaz diye düşünüyorum. Kaza yapan arabanın içinde Kiştey vardı. Erlik Han "O öldürüldü" diyor. Çok sinirli. Çok öfkeli. Beni, Yiğit'i almam ve sorgulamam için yolladı. Gerçek katili söyletmeliymişim. Farklı bir şey var ortada. Çözemiyor, bir yere koyamıyorum. "O katili al" dedi. Ama demir saraya ya da gözyaşı

Kadim Türk mitolojisinin gölgede kalmış varlıkları, modern dünyanın içinde yeniden uyanıyor.

Zaman henüz bir nehir gibi akmaya başlamamışken Yaratıcılar vardı: Kayra Han, Ülgen, Kübey Hatun, Mergen Tengere, Ak Ana ve diğer yaratıcılar... Onlar dünyayı şekillendirdi, Nartları yarattı ve kenara çekildiler. Ya da biz öyle sandık...

Bazı savaşlar hiç bitmez. Sadece biçim değiştirir.

Sıradan bir hayat yaşadığını sanan Yiğit, Yedi Kule Zindanları'nın karanlığından çıktığında kendini bir anda, masallardan fırlamış varlıklarla yüz yüze bulur ve bildiği, yaşadığı her şeyin bir yalan olduğunu anlar. O, hafızası mühürlenmiş bir efsanedir. Bir BATUGA. İçinde uyuyan gücü keşfederken kendini yaratıcıların savaşında bulacaktır. Üstelik elinde dünyanın kaderini değiştirebilecek olan sırla.

Bir yanda yeraltından yükselen İtbaraklar, Gulyabaniler, Alkarıları, Çay Nineleri ve daha niceleri, Erlik Han'ın yeraltı dünyasının karanlık ordusu. Diğer yanda insanlar ve Nartlar...

Yiğit, yoldaşları Başak, Gülsüm, Hacip ve Barık ile birlikte İstanbul Boğazı'nın derinliklerinden Kapadokya'nın Peri Bacaları'na, Sultanahmet Meydanı'ndan Nemrut Dağı'nın zirvelerine uzanan; su altından gökyüzüne kadar süren büyük bir kovalamacanın içine düşer.

Ellerinde taşıdıkları "Suya yazılmış sır", sadece onların değil, tüm insanlığın, nartların ve hatta yaratıcıların kaderini belirleyecektir.

Suya yazılan silinir mi? Yoksa su, her şeyi hatırlar mı?
Mücadele etmek mi zor? Gizlenen gerçeklerin ağırlığı ile yüzleşmek mi?

Türk mitolojisinin unutulan varlılarının modern dünyaya taşındığı BATUGA serisi bu ilk kitapla başlıyor. Okuru yalnızca fantastik bir evrene değil, "Ben hangi planın parçasıyım?" sorusuna da sürüklüyor.

- Murat KILIÇ'ın kaleminden.

tilkikitap.com

batuga_kitap
batugakitap.com
KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786255 779663